

Farul Creștin

„Vol sunteți lumina lumii”. Matet 5:14.

Anul VIII. No. 40
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Burna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
6 Octombrie 1940

CALEA SPRE CER NUMAI PRIN POCĂINȚĂ

de MARCU NICHIFOR

Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentruca să vi se șteargă păcatele... Fapt. Ap. 3.19.

Cuvântul lui Dumnezeu este ca soarele care luminează și dă viață înăuntrul personalității noastre; partea noastră este ca să venim la El cu inima deschisă desbrăcați de tot ce împiedică această lumină spirituală să pătrundă în inimile noastre. La să primim această lumină, razele acestor mărețe revelații spirituale, trebuie să ne desbrăcăm de vreo infumurare de deșteptăciune personală, să ne deslegăm de orice idei preconceptuate, de orice obiceiuri sau deprinderi vechi și să venim simpli și însetați după cunoștința adevărului. Așa atunci după ce vom fi desbrăcați cu lumina cerească, curată și sfântă prin care primim iertarea păcatelor și legătura cu Dumnezeu. Altfel încercăm să unim lumina divină cu întunericul obiceiurilor noastre.

Pocăința este cea mai mare poruncă, este condițiunea principală pentru a primi iertarea păcatelor. „Dacă nu vă veți pocăi toți veți peri la fel” Luca 13.3. Calci această poruncă și se deschid porțile iadului. Ocolești aceasta poruncă ocolești poarta cerului, împăcarea cu Dumnezeu. Pentruca există diavol întreba cineva? „Pentruca să le ajute să intre în iad celor ce nu vreau să se pocăiască”. Mult adevăr se ascunde aici. Pe această poruncă nimeni din cer n-o poate schimba, cu atât mai mult nimeni de pe pământ n'are drept s'o înlocuiască Dumnezeu Tatăl n'o poate înlocui pentruca El a dat-o din vechime. Profetul Ilie e profetul pocăinței, înaintea lui mândrul împărat Ahal se pocăiește. Se îmbracă cu sac, stă pe cenușă plângând păcatele; astfel capătă iertarea

Dumnezeu trimite pe profetul Natan la marele împărat David care se pocăiește și este iertat. Niniva capitala lumii este salvată de Dumnezeu după ce s'a pocăit la predica lui Iona. Ce au predicat oare mari profeți ai Bibliei atunci când nașterea lor cădea în imoralitate idolatrică și lux? Pocăința. Cine nu se pocăia însemna că se lepăda de Dumnezeu.

Dumnezeu Fiul nu poate înlocui pocăința pentruca El a adus-o lumii întregi ca un dar ceresc. „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” Marc 1.15 sau Mat. 4.17. Cu aceasta începe Domnul Isus prima predica și cu aceiași poruncă pe care le-o dă ucenicilor termină misiunea Sa. Luca 24.46. Cum oare l-a iertat Domnul Isus pe talharul de pe cruce, pe femeia păcătoasă, pe Zacheu și pe alții? Cum au ajuns aceștia în cer? Numai prin pocăință. Dece cauți altă cale?

Dumnezeu Duhul Sfânt nu poate înlocui pocăința. La Rusalii când s'a revărsat Duhul Sfânt peste apostoli, imediat Petru plin de Duhul Sfânt, mai bine zis, Duhul Sfânt vorbind prin el a zis: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu ca să vi se șteargă păcatele voastre. Fapt. 3.19. La prima predică s'au pocăit 3000 suflete. De atunci sub puterea Duhului Sfânt zi și noapte se predică pocăința și milioane de oameni intră în cer prin aceeași poruncă. Chiar apostolul Petru n'ar mai fi putut fi ucenic dacă nu s'ar fi pocăit.

Înțelege te rog! Chiar Dumnezeu cu toată dragostea nu-ți poate ajuta absolut nimic dacă nu te pocăiești. Gândește-te bine! Dumnezeu a găsit aceasta pentru mântuirea ta singur drum; dacă Dumnezeu nu poate desființa sau înlocui pocăința, cu atât mai mult tu nu trebuie să fugi de ea sau să te prefaci că nu înțelegi.

Ce este pocăința, ce cuprinde ea?

Pocăința este întoarcerea omului dela păcat dela lume dela obiceiurile lui la Dumnezeu. Pocăința cuprinde în ea mai multe lucruri și anume:

1. Recunoașterea păcatului în viața ta personală. Te-ai convins că tu personal ai păcătuit contra lui Dumnezeu? Ai stat nepăsător față de iubirea lui Dumnezeu care a trimis pe Fiul Său să fie răstignit pe cruce în locul tău. Ai călcat în picioare drepturile lui Dumnezeu Tatăl în viața ta, vânzându-ți sufletul pentru petreceri, minciuni. Te-ai convins că ești un păc-

tos perdut, robit de păcate? Dacă nu, atunci nu ești pocăit.

2. Mărturisirea păcatului trebuie să vină imediat după recunoașterea. Profetul David când s'a pocăit a strigat: „Impotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit”. Fiul perdut zice: „Impotriva cerului și împotriva Ta am păcătuit. De obicei mărturisirea păcatelor se face cu mare durere, și zguduire sufletească. Am văzut copii dela opt ani în sus plângând păcatele și mărturisindu-le. Dar tu le-ai recunoscut pe ale tale, le-ai mărturisit sau încă nu?

3. Ruperea legături cu orice păcat. Aici este inima pocăinței. Mulți creștini de azi se pocăiesc de formă, din obicei, nu cu scopul sfânt de a se despărți de păcat ci numai așa. Aceasta este un fel de joc copilăresc, o fățărnicie diavolească. Este o imitare a adevăratei pocăinți. Te întreb ai rupt legătura cu orice păcat cunoscut ție? Gândește-te nu te grăbi... Dacă nu, atunci îmi dai voie să-ți spun din partea Domnului că ești un fațărnic înșelător. Ai legături secrete cu diavolul pe din dos iar din fața lumii ești cu Dumnezeu. La o adevărată pocăință orice legătură cu păcatul este întreruptă imediat, în schimb se începe o nouă relație cu Dumnezeu.

4. O nouă hotărâre se produce. În clipele acelea ura față de păcat face un pas mai departe. Produce o hotărâre sfântă de a sluji lui Dumnezeu întotdeauna. De a corecta greșelile posibile; înșelăciuni, minciuni, furturi, sau chiar de a ispăși anumite pedepse. După ce au trecut aceste, omul a devenit o ființă nouă care se arată prin scârbă față de păcat și dragoste față de Dumnezeu. În același timp s'a petrecut cu păcătos minunea nașterii din nou. A fost botezat cu Duhul Sfânt, care a osândit păcatul eliminându-l din viață și întronându-L pe Hristos ca Domn al vieții lui. Păcătosul devine fiul lui Dumnezeu născut din Duhul Sfânt.

Ești pe calea ce merge spre cer? Dacă nu poți spune da cu toată inima atunci ia seama nu cumva, încă n'ai îndeplinit cea mai mare, cea mai strictă, cea mai

(Continuare în pag. 7-a)

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
 Responsabil N. Oncu
 Redactor: Alexa Popovici

Anul VIII. No. 40 Sâmbătă 5 Octombrie 1940
 Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
 În străinătate 300 lei.
 În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
 trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Luce Barna 4.

Cășier: N. Oncu, Arad, str. Blăniștii

DELA REDACȚIE

Rugăm foarte stăruitor pe toți abonații, cari din cauza greutăților n'au putut achita Farul până acum — să achite urgent.

Li rugăm și pe acei frați care au vândut Farul cu bucată să trimită bani — căci nu le putem trimite Farul în viitor.

Rugăm pe colaboratori să ne trimită articole.

(Urmare din coloană 3-a)

rului". Mal. 3. 2. Acest foc trebuie stins prin apa vie, mila divină.

1. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre (unii pun numele persoanei în loc de noastre), zdrobit pentru fărădelegile noastre, ...Is. 53. 5, 6. Să arătăm că Domnul Isus pentru păcatele lui, în locul lui a suferit, a fost zdrobit, a fost condamnat și omorât pentru păcatele lui. El acum n'are decât să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor; adică să creadă. Ioan 1. 12. De obicei acești oameni s'au pocăit, adică recunosc păcatul trecut, le e scârbă de păcat și au rupt legătura cu păcatul. Acuma trebuie să le îndreptăm privirea spre Hristos, ca ispășitor al tuturor păcatelor noastre.

El este răscumpărat prin ispășirea de pe Golgota, de responsabilitatea păcatelor sale. Gal. 3. 13. Să-i atragem atenția, că Hristos mijlocește deja pentru el. Evrei 7. 25.

Trebue să stăruim în versetul Mat. 11. 28. „Veniți la Mine voi toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. „Pe cel ce vine la Mine, Eu-l voi izgoni afară”. Ioan 6.37.

Apoi îl întrebi: „Dacă vii acum la Hristos (care te iubește și care te cheamă și-ți promite, că te va primi), îți va da iertarea păcatelor? Dacă zice că nu numai citește-i versetele, când zice că da, atunci îngenunchiați, să cereți iertare, roagă-te pentru el. Apoi citești pentru siguranță Ioan 3. 36. Asigură-l că-i iertat, dă-i Biblia, și învață-l cum să trăiască viața nouă.

PESCARUL

IN AJUTORUL CELOR CE CAUTĂ MÂNTUIREA

„Dimineața, semănați sămânța și până seara nu lăsa mâna să-ți se odihnească”. Ecles 11. 6.

Dacă e adevărat, că sunt mulți nepăsători în jurul nostru, tot așa e de adevărat, că sunt foarte mulți care caută mântuirea și n'o pot găsi. Alergând zadarnic în toate părțile. De obicei aici este partea cea mai minunată în viața pescarului de oameni. Dumnezeu întotdeauna îl pune în contact cu sufletele care caută mântuirea. Vă veți convinge de acest mare adevăr imediat, ce veți intra în slujba Lui. Un frate povestește, cum discuta cu mai mulți tineri despre problema mântuirii. Un alt tânăr din apropiere nu știa despre ce e vorba, dar auzi o voce destul de clară: „Mergi și ascultă, acesta e omul lui Dumnezeu, el îți va arăta calea mântuirii”. Tânărul, care auzi vocea, o înțelese destul de bine, dar îndoielă năpădi în sufletul său, și se gândea: „Cum se poate să fie acesta omul lui Dumnezeu?” Deodată vocea îi zise din nou: „Mergi, căci acesta e omul lui Dumnezeu”. De data aceasta se sculă și cu multă curiozitate urma pe fratele, care se grăbea spre casă. Văzând pe tânărul, care venea după el, îl întrebă: „Ai vrea să fii mântuit?” Te interesează calea mântuirii? — „Dă”, răspuse el. În seara aceea tânărul primi mântuirea. Apoi avu o mulțime de experiențe cu Dumnezeu, din ce în ce mai frumoase; o pace trainică și o dragoste adâncă îi ample inima. În ultimul timp era în serviciul statului în Basarabia. Câte experiențe de acestea s'ar putea spune, dar nu este aici locul, nici timpul. Trebuie să începi lucrul, atunci vei vedea și puterea și călăuzirea Lui.

TREBUE SĂ LE AJUȚI!

Adică cum? Foarte simplu (terenul este deja pregătit. Pământul inimii este deja arat, grăpat de Dumnezeu, numai aruncă sămânța. „Impărăția lui Dumnezeu este ca atunci când un om aruncă sămânța în pământ”. Aici este una din cele mai mari secrete în viața creștină. Marele adevăr scrie pe o fâșie de diamante printre cuvintele: „Ca atunci când...”

Să zicem ești agricultor, anul acesta ai avut o recoltă bună sau rea și zici: „Anul acesta nu-mi voi mai arunca sămânțele printre bolovoani, n'am nevoie să le pierd, căci sunt frumoase”. Dacă fiecare ar face așa timp de doi ani, am ajunge la cea mai îngrozitoare foamă mondială, zeci de mii de înfometări și muri zilnic. În ruinele hambarelor făcute de Iosif în Egipt, s'au găsit semințe, care puse la probă au încolțit după 4000 de ani.

Mai mult prețuiește un pumn de semințe semănate, decât o magazie de semințe, care stau încuiate la întineric. Ești sămănător sau magaziner?

Pagina pescarului

Aceasta sămânță spirituală seamănă cu mana, când au strâns câțiva Izraeliți pentru mai multe zile s'a stricat. Ea trebuie întrebuințată imediat. Ai grijă, că cineva caută mântuirea, nu ținea semințele în sac. Când lumea caută hrana și fletească, nu-ți fă magazine pentru asigurarea ta, ci seamănă mereu. Căci este imposibil să nu răsară

SEMNELE CELOR CE CAUTĂ MÂNTUIREA

Aici Evanghelia ne arată o lumină foarte minunată ne descopere stările laștărești ale sufletelor însetate după Dumnezeu și după iertarea păcatelor.

1. *Îngrijorarea față de starea sufletului.* Aceasta o vedem la directorul închisoarei din Filipi: „Ce să fac, ca să fiu mântuit?” Aici se vede frământare. El caută specialiști, care să-i rezolve cea mai mare problemă. Când cineva are sufletul îngropat și tulburat de păcate și caută pace și mântuire, imediat să-l invitați într'un loc singur, să aveți o Evangheliu, cu multă rugăciune sufletească să-i arătați sau să-i descindeți ușa mântuirii și să-l aduceți înăuntru la picioarele lui Hristos. În caz de neglijență sau din ne-păsare nu poți face aceasta, atunci să-l aduci la cel mai apropiat pescar; și să-l faci, ca să discute amândoi în tăcere în fața lui Dumnezeu despre mântuirea sufletului.

2. *Osândirea de sine armată de smerenie.* Luca 18. 13. Aceasta nu o vedem numai la vameș, ci în gura tuturor, care sunt pe calea de a se împăca cu Dumnezeu. Atât primul semn, cât și al doilea — ne arată că Duhul Sfânt e deja la lucru. Aici e temelie oricărei întoarceri la Dumnezeu, când păcătosul se osândește ca vinovat și așteaptă grațierea divină. Clapă de clipă. Când ne vin astfel de cazuri trimise de Dumnezeu, trebuie să părăsim orice și să fim la dispoziția lui Dumnezeu.

3. *E gata să facă orice lucru.* Fapt. 9. 6. Acesta e al treilea semn. El nu mai contrazice, nu se împotrivesc, ci ascultă ce spune Dumnezeu. În aceste discuții trebuie să avem siguranța cunoașterii. Scripturii să avem siguranța prezentei lui Dumnezeu și siguranța adevărului despre care vorbim. Azi mulți vorbesc minciuni cu toată siguranța, alții însă vorbesc adevăruri mari cu toată nepăsarea și ușurința.

CE SPUNE BIBLIA CELOR CE CAUTĂ MÂNTUIREA

Focul Duhului Sfânt arde înăuntru tot ce-i păcătos. În acest timp păcătosul privește de obicei la hațul, în care a ajuns. Acum se împlinesc: „Cine va putea sta în fața Lui?” Dar versetele continuă: „El va fi focul topitorului, ca leșia nebiruitoare”. (Continuare în coloana I-a)

Biblia pierdută

de L. C. SEZONOV — Chicago U. S. A.

Intr'o zi mă aflam în familia unor prieteni din orașul Chicago. Din una în alta, vorba conversației noastre ajunse și la cele „bisericești”. Și atunci, stăpânul casei mi se adresează zicând: „Domnule Lucaș, vreau să-ți arat ce Biblie am găsit”. După câteva minute gazda se întoarce cu o Biblie frumoasă și legată în piele. „De unde o ai?” îl întreb eu luând Biblia în mână. „Am găsit-o”, răspunse gazda. „Desigur”, adăuga-i „nu e rău de D-ta că ai găsit această Biblie, e rău, însă de ce ai pierdut-o”. O Biblie pierdută! Ce lucru trist! Dar Biblia poate fi pierdută și de un popor întreg. Chiar o țară întreagă poate pierde cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne povestește despre o împărăție care a pierdut Cartea Legii, adică cuvântul lui Dumnezeu. Manase, împăratul Iudeilor, a domnit la Ierusalim între anii 641—641 înainte de Hristos, și era unul dintre împărații răi și necredincioși. În timpul domniei sale, el a introdus idolatria păgână, s'a închinat după obiceiul Filistenilor, a zidit altare dumnezeilor străini și în culmea apostasiei sale, a pus idolul Astarteei — o zeiță păgână — în Templul din Ierusalim. Ce cădere josnică! Ce păgânitate grosolană! Cum se explică păcatul acesta? Poporul lui Iuda și Manase, împăratul lor, pierduseră cartea Legii, cuvântul lui Dumnezeu.

Însă, doi ani mai târziu, Iosia s'a făcut împărat. El era unul dintre cei mai glorioși împărați ai lui Iuda. În timpul domniei lui s'a făcut o reformă religioasă. Templul, care era de mult timp lăsat în părăsire, a fost renovat; icoanele, altarele și slujbele păgâne au fost înlăturate; și chiar idolul din Templu — așezat acolo de Manase — a fost scos afară și ars la pârăul Chedron. Cu un cuvânt, toate înălțimile, altarele, casele și obiceiurile introduse de necredinciosul Manase, au fost distruse de Iosia, omul „care a făcut ce este bine înaintea Domnului”. Cum se explică reforma aceasta? Ponorul lui Iuda și Iosia, regele lor, au găsit Cartea Legii, sau cuvântul lui Dumnezeu, Cetiți această istorie ne lărg în 2 Regi cap. 21 și 22.

Dar când este oare o Biblie

pierdută și găsită? Dealungul veacurilor, Biblia a fost adeseori pierdută și găsită. Cred, că Biblia și azi e pierdută în buzunarul, casa și biserica multor creștini. O Biblie pierdută este o Biblie necitită, iar o Biblie găsită este o Biblie citită.

De asemenea au fost cazuri în viața multor popoare, când Biblia a fost pierdută timp de sute și sute de ani, pentru că timp de multe secole n'a fost tradusă în limba lor. Așa încât, acele popoare n'au putut citi Biblia într'o limba străină și necunoscută lor. De aceea, pentru ei Biblia era o Biblie pierdută, adică necitită. Pentru aproape 1300 de ani după nașterea lui Hristos, Biblia în Europa a fost cetită numai în limba greacă și latină. Prima Biblie engleză a fost tradusă în veacul al 13-lea. Iar în limba noastră, Biblia a fost tipărită în veacul al 17-lea. Prin urmare, deabia după 1600 de ani dela nașterea lui Hristos, noi am putut citi Evanghelia în limba noastră strămoșească.

Pe de altă parte, deși Biblia e tradusă azi în toate limbele, adeseori ea este încă pierdută, adică

necitită. Oh, câți creștini sunt în lumea aceasta, cari nu citesc Biblia! Trebuie să recunoaștem tristul fapt că, Biblia, chiar azi, e pierdută în viața multor creștini. Ah, și atâtea cauze fac ca Biblia să fie pierdută sau necitită. Mai întâi, unii creștini sunt „prea ocupați” sau „n'au timp” să citească Biblia în fiecare zi; apoi, alții nu voiesc s'o citească, pentru că o consideră ca pe o carte a babelor și a copiilor; în fine, alții nu citesc Biblia, pentru că citesc despre ea prea mult în alte cărți sau reviste. Oricum, Biblia este pierdută pentru ei, pentru că este necitită.

Să vedem acum cum cum am putea găsi Biblia, dacă unii din noi am pierdut-o. O Biblie găsită este o Biblie cetită. Deaceia, mai întâi de toate, cumpără-ți o Biblie și scrie-ți numele tău pe ea; apoi, apucă-te de citi-o în fiecare zi, cel puțin un verset sau două; apoi, urmează sfaturile ei; în fine, răspândește Biblia și împarte și altor vecini comorile ei nepieritoare. Și atunci, într'adevăr Biblia ta va fi o Biblie găsită, vie și de folos.

CREDINȚA VIE

Credința e ruptă din cer, adusă și dăruită nouă pentru a putea ajunge noi în cer. Ea e camera necunoscută de mulți și puterea biruitoare a celor ce o au.

Ea trebuie să fie vie și activă. Prin ea omul se transformă în o frământătură nouă. Prin ea beșivanul devine contra alcoolului, hoțul cinstit, mincinosul cu adevărul pe buze, criminalul plin de milă, etc. Inima omenească se schimbă în una mai bună, mai deschisă celor sfinte și primitoare a Duhului lui Dumnezeu.

Credința vie, e flacăra în care ard toate poftetele și dorințele păcătoase, e leagănul trăsăturilor și caracterului creștin. E un progres încetul cu încetul subjugă toată ființa; mintea, inima, mâinile și picioarele devin roabe ale credinței.

O astfel de credință e observată. Lumina luminează. E destul să trăiești cu omul și vei ghici nu după multă vreme, dacă are credință sau nu, sau dacă credința lui e moartă sau, vie.

Veghiați însă, să nu vă pierdeți credința.

„Poți să perzi averi și ranguri,
„Bogații cu rai în spic,
„Dacă n'ai pierdut credința
„Încă n'ai pierdut nimic.

Intrebări Personale

1. Ce faci când ispita te împresoară și păcatul e aproape?
2. Ai adus prin vreo faptă sau gest, cândva și undeva rușine lui Isus?
3. A reușit vreo încercare de a ta pentru binele Impărăției lui Dumnezeu?
4. Cum stai cu păcatul mândriei?

GÂNDURI — de Spurgeon

Educația fără religie este ca sistemul solar fără soare.

Tema care te-a costat multă gândire, va provoca gândire în alții.

Orice lipsă de sinceritate dovedește o răutate ascunsă.

Fiecare om trebuie să servească pe cineva. Acei cari n'au nici un stăpân, sunt proprii lor robi.

Învățați a spune „nu”; asta vă va folosi mai mult, decât dacă a-ți cunoaște latina.

Isus nu s'a încrezut în oameni, pentru că știa ce se ascunde într'ânșii; cu cât mai puțin să ne încredem noi, când nu știm ce se ascunde în ei.

Religia lui Hristos nu ne interzice distracțiile sănătoase și nevinovate.

O profesiune în lume se poate împăca bine cu evlavie dusă în intimitate cu Dumnezeu, căci Adam a fost grădinar, înainte de a cădea în păcat.

DELA UNIUNE

Art. 1. Până la reglementarea definitivă, pe cale de lege, a regimului asociațiilor și comunităților religioase din țară, se suspendă aplicarea deciziilor ministeriale Nr. 42.352 și 42.353 din 9 Sept. 1940, publicate în Monitorul Oficial Nr. 216 din 17 Sept. 1940 în legătură cu funcționarea organizațiilor locale și caselor de rugăciuni aparținând acestor asociații religioase.

Art. 2. Toate deciziile, dispozițiunile și orice măsuri administrative contrarii prezentei decizii, se anulează.

Art. 3 și ultim. — Domnul Director al Cultelor din Minister este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispozițiilor decizii de față, intervenindu-se urgent la Ministerul de Interne pentru revocarea măsurilor luate referitor la deciziile suspendate.

Dat în București, la 19 Sept. 1940.
Nr. 43.931.

Toate greutățile și actele de prigoană săvârșite împotriva fraților să ne fie aduse la cunoștință prin declarații în triplu exemplar pentru a putea interveni la autoritățile îndrept.

Aveți grijă ca predicile voastre să aibe un cuprins cum se cade. Unele predici, pe cari le-am auzit, îmi amintesc de ceea ce un servitor spusese stăpânei sale, o țarancă bogată: „Coană, lasă să mai treacă odată găina prin supă”.

Nu căutați ceartă, dar dacă sunteți siliți de altul, atunci loviți din răspuseri pe adversar.

Cine nu se cunoaște pe sine, nu cunoaște nici pe Dumnezeu.

Considerați întristările voastre ca umbrele binecuvântărilor ce urmează să vină.

Fr. Ionel Pop, fost cu serviciul la: Depoul de locom. C.F.R. — Cluj — anunță celor interesați că se află acum la: Inspectoria 6 Tracțiune C.F.R. Arad.

Ilustrațiile voastre trebuiesc date exact. Nu faceți ca acela, care a descris pe Noe șezând înaintea bărcii, citind în Biblie.

Unii nu desvoltă darul care este într'ânșii, nu pentru că își dau prea mare interes pentru darul lor, ci pentru că se uită prea mult după darurile cari se află în alt

Păcatul e dulce și frumos la început, dar amar și îngrozitor sfârșit?

Prietenii răi strică pe cei buni

Lenea e mama sărăciei?

Minciuna aduce rușinea?

Dumnezeu te va trage la răspundere pentru ce ai făcut în viață?

Nu locul sfintește omul, omul sfintește locul?

Stai! — Stânga'nprejur!

„Ce însemnează pocăința de care vorbești tot mereu?”, întrebă într-o zi un ofițer, pe un soldat, care era un creștin hotărât pentru Domnul.

— „Domnule Locotenent”, răspunse soldatul, pocăința însemnează atunci când Căpitanul divin dă comanda: „Stai! Stânga'nprejur!”

Întoarcerea la Domnul — pocăința — este mai mult decât o teorie sau o știință, ea este o schimbare. Un om care se îndreaptă nu este încă INTORS LA DOMNUL; nu, pocăința este o operație care se face odată pentru TOTDEAUNA. Ea face dintr'un copil al satanei un fiu al lui Dumnezeu.

Pocăința — întoarcerea la Domnul — este: a fi ceea ce nu eram, a gândi ceea ce nu gândeam, a avea un nou izvor de putere, a avea nădejdi noi și prieteni noi; ea mai înseamnă a lua un alt drum, a merge spre o altă țintă, a avea un nou stăpân. Înainte trăiam pentru mine, acum trăiesc pentru Domnul. Înainte mă îndreptăteam eu însumi, acum mă osândesc. Eri mă osândește Dumne-

zeu, astăzi El mă îndreptățește. Întoarcerea la Domnul este schimbare a principiului vieții. Ființă cu adevărat pocăită poate spune: Eram orb și acum văd. Eram olog și acum merg. Eram mut și acum vorbesc.

Uorbe Înțelepte

Cine râde de tine când ești în necaz nu se bucură și când îți merge bine.

Omul mare în caracter, se vede întotdeauna mic, pe când cel mic nu-l are de loc, se crede mare.

Niciodată orbul nu poate arăta lumina.

La ce se împotrivesc Dumnezeu, nu spirijini tu.

Nu căuta viață pe drumul morții.

Pe cel căzut nu-l mustra, ci a jută-l.

De omul cu lingușiri să nu te apropii.

Cel ce umblă cu nadevărul în gură e un om de nimic.

Mânia se grăbește în a face rău.

Scăparea prin Hristos

„Erau în primejdie. Au venit la Isus, L-au deșteplat și au zis: „Invățătorule, Invățătorule, perim. El S'a sculat, a certat vântul și valurile înfuriate, cari s'au potolit; și s'a făcut liniște". Luca 8:23,24.

Era noaptea. Intunerecul se lăsase pe deasupra mării. Deodată furtuna s'a deslănțuit asupra apei pe care plutea corabia cu Isus și ucenicii Săi. Vântul înfuria valurile, le gonia, răsbea și ele spumegau. Și nimic nu e mai greu și mai groaznic decât să fi în mijlocul mării, departe de țărături, apucat de furtună în noaptea neagră. Isus, ostenit de lucrările făcute ziua, dormea. Ucenicii în majoritate pescari, obișnuiți cu vâslitul, trecuți prin multe furtuni, văd pierie în față. Aceasta înseamnă că furtuna a fost mai mare ca cele obișnuite pe Marea Galileii. Plini de spaimă, după ce toate încercările lor nu-i mai puteau ajuta, aleargă la Isus. „Invățătorule, Invățătorule, pierim", îi strigă ei. Iată strigătul omului, după ce și-a pus în acțiune toată priceperea, toată puterea, după ce rând pe rând, toate încercările au dat faliment.

La strigătul lor de disperare, Domnul Isus Se scoală, spune un cuvânt și se face liniște.

E bine să luăm de aici o mare lecțiune. Cu siguranță că și noi de multe ori, în fața unei greutăți, ne punem nădejdea și siguranța în puterea și în priceperea noastră. Și de câte ori facem aceasta, deatâtea ori ajungem la nereușită. Puterile noastre sunt așa de slabe și priceperea ni-e așa de mică!

Apoi, când ne aflăm în mijlocul furtunii pe mare în întunericul nopții să alergăm la Isus. Dacă ucenicii ar fi alergat dela început, ar fi fost scutiți de spaimă și de groază. Nu căuta să faci ceace nu poți. Ucenicii știau că pe mare furtunile sunt periculoase și ei nu pot să le oprească și totuși au încercat să facă unele lucruri pe cari le credeau ei bune. Când în față ți se iveste o problemă din viață, adu-o la Isus. „**Toate lucrurile bune, se încep cu rugăciune**". Impreună cu El, totul se face bine.

Iarăși, e bine să dobândim o mare încredere. Când îl ai pe Isus cu tine nu dispera, nu pierde nădejdea. Ucenicii când au văzut

peirea nu s'au aruncat numai decât în brațele ei, ci aveau ei încă o speranță, era Isus. Într'un colț al corabiei dormea El, și ei vin la El. Chiar dacă toate planurile tale s'au nărui, dacă toate au ajuns un faliment, e oare momentul să te crezi pierdut? Nu, Isus poate opri dezastrul și reda liniștea.

Oricine și-a dat viața în mâna Sa nu e pierit. „**Nimeni nu-i va smulge din mâna Mea și în veac nu vor pierii**", a spus Isus. **Incredințează-ți soarta în Mâna Lui**", e sfatul lui Petru. Un credincios al Său, poate avea încre-

dere în viitor. Brațul Lui neînvinș e întins deasupra tuturor credincioșilor. „**Tu ești Păstorul meu și eu nu mă tem de nici un rău**", cânta David. Când îl ai pe El cu tine poți intra în crăpăturile pământului, în groapa cu lei în cuptor, urca pe rug, și fi sigur că El te mântue. Scăparea e prin El.

Nu a lăsat niciodată și nu-i va lăsa niciodată pe ai Săi. Dacă ești dintre ai Lui vei răsbi și birui prin toate, vei sape din orice împrejurare. Deci, caută să-l ai întotdeauna în corabia ta.

Tichil.

PREDICAREA EVANGHELIEI

„Evanghelia... va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie..." Matei 24:14.

Aceasta e una din marile preziceri ale Domnului Isus. Evanghelia mântuirii era la începutul propovăduirii ei, și El spune că Ea va fi predicată în toată lumea. Adică Ea va pătrunde în fiecare palat, casă sau colibă, că va fi auzită și cunoscută de fiecare om.

Astăzi trăim aceste vremuri. Puterea creștinismului caută să se afirme din ce în ce cu mai multă tărie, influența sa se răspândește cu mai mare iuteală. Astăzi sunt servicii divine ținute la posturi de radio și vestea Evangheliei e trimisă prin unde peste țări și mări, sunt reviste, literatură, broșuri, articole cari printr'un grai tăcut răspândesc vestea mântuirii; mii și mii de misionari devotați răsfirați dela un capăt la altul al lumii, poartă cu ei mesajul lui Isus; mii și mii de case, loca-luri și biserici răsună cu glasul Evangheliei; și mărturia personală a fiecărui credincios, sunt toate forte neînvinșe ale creștinismului. Evanghelia se propovăduiește.

Nu putem uita însă, că calea cuceririi lumii, a biruinței Evangheliei lui Isus, au fost și sunt și greutăți. Nume de martiri, sfinții a căror vieți au căzut jertfă, persecuțiile abătute peste creștini, greutățile printre păgâni în atâtea triburi sunt urme ale trecutului cari arată ce au trebuit să îndure oamenii Evangheliei. Dar Ea a mers înainte.

Dar Evanghelia merge înainte pentrucă, ea este puterea lui

Dumnezeu, prin ea trece suflul tăriei divine, se revarsă lucrarea minunată a Duhului Sfânt. Isus a spus, și va trece cerul și pământul dar cuvintele lui nu vor trece. Evanghelia se predică înainte.

Prin Evanghelia ai căpătat și tu, sau vei căpăta mântuirea vecinică a Domnului Isus. Crede-o. Ea îți propovăduiește pe Domnul Isus, îți îndrumază sufletul spre Golgota cu isvorul mântuirii. Ascunde cuvintele ei în inima ta și nu mai păcătuie. Fă din ea o candelă a picioarelor tale ca să nu apuci pe căi ducătoare la moarte. Ascultă glasul ei și vei auzi vocea Tatălui din cer.

A. Grădinaru.

Spune repede

1. Când te-ai întors la Dumnezeu?
2. Ce citești mai mult, Vechiul sau Noul Testament?
3. Câți psalmi are David?
4. Care prooroc a arătat mai bine moartea lui Isus?
5. Cine a fost Filimon?

Cele 4 mantii din Biblie

1. Mantia lui Ilie. I. Imp. 19:13.
2. Mantia lui Iov. Iov 1:20.
3. Mantia lui Petru. Fapt. 12:8.
4. Mantia lui Pavel. II Timotei 4:13.

MANA ZILNICĂ

Texte explicate pentru citirea zilnică a Bibliei

Tălmăcirile sunt făcute de fr. NICHIFOR MARCU

Duminică, 6 Octombrie.

Pământul își dă roadele

Ps. 67.

Armonia pe pământ cât mai este, se datorește faptului, că Dumnezeu lucrează mai mult și într-o formă mai desăvârșită cu lucrurile moarte, ca apă, pământul, căldura, lumina, decât cu ființele libere, care nu-și dau votul pentru colaborarea lor totală cu Dumnezeu. Ce mustrare nouă, dacă privim în natură. Apa, parcă ne-ar zice: „Eu sunt întotdeauna la îndemâna creatorului”. Florile, pasărilor parcă ne-ar zice: „Noi ascultăm în totul de Creatorul nostru”. Biblia zice: „Lăudați pe Domnul voi ape, foc, grindină, zăpadă, ceață, vânturi, năpraznice, care împliniți poruncile Lui, Ps. 148. 4, 8. Numai tu, care ești chipul și suflarea Lui încă nu ești hotărât să-L ascuți în totul și să-L lauzi întotdeauna.

Pământul își dă roadele. Aceasta bunăvoința o arată față de fiecare om dacă merită sau dacă nu merită. Omul e rudă cu pământul, după cum e rudă și cu Dumnezeu. Trăiește depe spinarea pământului dar are nevoie să trăiască și din Dumnezeu, căci numai atunci corespunde chemării și numiri de om.

Ca să de-a pământul roadele a trebuit ca Duhul lui Dumnezeu să miște deasupra lui. Genesa 1.2. Textul Ebraic ne dă să înțelegem că pământul a fost umbrat deși în Dumnezeu. Exact și pământul vieții tale să dea roade pentru Dumnezeu trebuie să fie ascuns în Dumnezeu, hrănit din El.

Luni, 7 Octombrie.

Semeni cu lacrimi

Ps. 126.

Aici este ceva care într-o măsură oarecare depășește normele vieți normale. Aici este garanția succesului, n'are cineva lacrimi în odaia lui ascunsă, pentru semintele ce le va arunca slabă nădejde de un răsărit și o creștere bună, pentru că n'a fost cine să se frângă sufletește sau expresia prea puternică a apostolului: „Copii mei pentru care am simțit durerile nașterii spirituale”. Aici se ascunde luptă, lacrimi și biruință: Torey când era student, s'a dus la marele evanghelist Moody și l-a întrebat care-i secretul lui că atâtea suflete se întorc dela păcat la Dumnezeu? Moody i-a citit câteva versete cunoscute apoi i-a citit din acest psalm vers 5 și 6. Pe când mai aștepta ceva Moody i-a spus scurt: „Mergi fă și tu la fel” El s'a dus a făcut și-a văzut minuni.

Lăcrimile au fost, sunt și vor fi taina pescarului. Dar ca să ai aceasta putere de a birui mai dinainte, păcatele, puterea întunericului, din viața cuiva, trebuie să

fii contopit cu Dumnezeu în viața aceasta. Trebuie să fii una cu El. Mlădița uscată a vieții tale să reia o legătură vitală neîntreruptă cu viața Dumnezeu atunci vei vedea roade struguri, succes și binecuvântări. La Dumnezeu nu este cale de mijloc, ori uscat binecuvântat din belsug. Din care faci parte?

Marti, 8 Octombrie.

Pași Tăi varsă belșugul

Ps. 65.

Cuvântul varsă este prezentul continuu, unde este Dumnezeu dar expresia: „Varsă” este cea mai puternică, una e a picura, a curge, sau chiar a înprăstia însă, varsă, înseamnă că binecuvântări peste binecuvântări are acel ce merge pe Urmele pașilor Lui. Dacă cineva merge pe urmele pașilor lumii, în el prin el, în jurul lui se revasă moarte, păcat, distrugerea vremelnica și veșnică.

Unde sunt urmele pașilor lui Isus? Printre bolnavi printre nenorociți, printre oameni cei mai decăzuți; printre ei se putea vedea foarte des urmele Mântuitorului. Pentru că pași lui vărsau pe acolo belșugul bunătații îndurării a iertării a mângâierii fără margini.

Unde sunt urmele pașilor tăi?

O asigurare foarte prețioasă. Săptămâna aceasta Biblia a căutat să ne trezească la o viață nouă pentru semănat și secerat. Iar acum dacă ne-am lăsat convinși de Dumnezeu, El spune că ne va sătura de binecuvântări spirituale 4. Va potoli orice furtuni și ispite. 7. *Va lucra cu noi.* Tu vei arunca sămânța, iar El va uda brazdele, va sfârma bulgări și va binecuvânta răsădul. Dumnezeu să-ți ajute să mergi pe urmele pașilor Lui unde sunt binecuvântări și belșug.

Miercuri, 9 Octombrie.

El le-a scris

Dent. 4. 5—14.

În versetul 4. este expresia: „Văți alipit de Domnul”. Aceasta era baza pe care se putea zidi tot ce era mai bun. Pe aceasta temelie a lipiri de Dumnezeu, Dumnezeu le-a dat legi, porunci, ocrotire și binecuvântare. În clipa în care se desliptau de Dumnezeu, puteau în mod formal, să mai îndeplinească legile și poruncile dar acestea nu le mai ajutau la nimic. Veghiază ca sufletul tău să fie lipit de Dumnezeu. Noul Testament ne dă în loc de cuvântul lipit, expresia: „Voi sunteți în Dumnezeu”.

La această nouă stare duhovnicească este nevoie de versetul 9. „Numai ia seama asupra ta. Veghează cu luare aminte... în toate zilele vieții tale ca nu cumva...” Aici Dumnezeu ține locul celui mai

bun părinte. O mamă adevărată de multe ori zice copilului ei neîncercat și mic „Numai ia seama”. Dumnezeu veghează dar aceasta-i ajută credinciosului numai când și el veghează și se roagă întotdeauna.

Joi, 10 Octombrie.

N'ați ascultat

Ier. 26. 1—9.

Aci vedem predarea lui Ieremia, prin aceste cuvinte patrundem în sufletul lui El este liber liniștit la îndemâna lui Dumnezeu în orice clipă. Sufletul lui este foarte atent, urechile lui genit foarte atente la ce-i va spune Dumnezeu, dar toate acestea sunt stare lui normală. Numai așa se explică starea lui de a discuta de-a asculta și de a auzi glasul lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi spune să stea în curtea templului. Celce stă într-o prietenie și comuniune regulată cu Dumnezeu chiar dacă nu-i place va trebui să stea în mijlocul poporului. Autoritatea divină care se întărește în viața omului prin contactul lui cu Dumnezeu, este cea mai bună diplomă și singura care rezistă tuturor atacurilor. Profetul va rostit nimicirea templului și a orașului din cauza păcatelor lor. Ei în loc se dorească moartea păcatului lor au dorit cu orice clipă moartea profetului. Dacă cineva îți aduce ea cunoștință un păcat cine dorești să dispară, păcatul tău sau acel ce ți la spus?

Nați ascultat ține potrivește?

Vineri, 11 Octombrie.

În urechile norodului

Ier. 36. 1—8.

Aci vedem două lucruri contrare. Sforțarea lui Dumnezeu de a salva cu orice chip poporul, apoi răzvrătirea poporului de a nu asculta cu nici un chip pe Dumnezeu. Poporul sau chiar un om poate ar fi vrut să asculte pe Dumnezeu dar nu pe Ieremia, care era privit cu dispreț și pe care nu-l puteau vedea cu ochi. Mi aduc aminte cum fmi spunea cineva: „Când predica cutare frate nu mai puteam asculta, tot lăuntru meu se împotriva cuvintelor lui”. Aceasta este din două motive, sau este păcat și fără delege în inima ta din care cauză Duhul Sfânt nu poate lumina Cuvintele Lui în inima ta sau este ispita celui rău. Fratele s'a rugat plângând ca să aibă parte de cuvintele fratelui care predică. Totul s'a schimbat, Cuvintele acelea au devenit cele mai frumoase și cele mai binecuvântate. „Parcă Dumnezeu mi le pune în inimă, spunea el mai târziu. Ia seama nu cumva cuvintele vieții să se oprească la urechea ta.

IFARUL CRIȘTIN

NUMĂR SPECIAL AL ȘCOALELOR DUMINECALE

Inscris la Trib. Arad sect. III. No. 6/1939

ANUL VIII No. 40 A

Redacția: Arad, Str. Lae Barna 4.

Girant responsabil Nic. Oncu

Oct.—Dec. 1940

„Lăsați copii să vină la mine” — a zis Isus

Indemnuri pentru învățătorii Școlii Duminicale

Învățătorii Școlii Duminicale trebuie să fie mai pregătiți decât clasa. De aceea așa avea câteva indemnuri pentru ei.

Nu înceta să studiezi toată săptămâna, biblia, lecția și alte cărți. Nu așteapta până duminică dimineața.

Practică rugăciunea secretă. Pentru tine și pentru alți. Nu uita s'aduci înaintea Domnului în rugăciune clasa ta.

Fii umilit și recunoașteți greșelile personale. Nu pretinde că știi totul.

Fii conștient de mîntea ta mărginită.

Nu permite întrebări afară de lecție. Nici discuții fără rost. Discuțiile nu zidesc. Ele mai degrabă dărîmă.

Nu căuta să răspunzi la întrebări nejudicate și fără rost. Lasă-le pe seama celor cari le pun.

Apoi învățătorii e bine să se adune laolaltă pentru studiu odată pe săptămână. Așa v'or avea aceleași gânduri în predarea învățaturii. Pune întrebări ușoare și educații.

HRISTOS ȘI TINERETUL de Nichifor Marcu

Dumnezeu iubește mult pe tineri. Tineretea este una din cele mai mari daruri pe care i le-a dat Dumnezeu omului. Tineretea este epoca de aur a vieții. În acest timp se cristalizează, se țese tot ce e mai bun și mai frumos în viața omului. Ceeace e mai jalnic și dureros este că tinerii perd epoca aceasta alergând după nălucii, după visuri, după simțiri, după infumurări, mode și câte mai alte nimicuri. În loc să stea la rugăciune cu Dumnezeu și să studieze Biblia și alte cărți sfinte care să le dea o mai mare dorință după sfințenie și o legătură mai strînsă cu Dumnezeu.

Dumnezeu prețuește mulți tinerii, dar nici diavolul nu-i disprețuiește. Dumnezeu îi invită în casa Sa vrea să le îmbrace cu hainele sale împărătești ca să-i facă fiii Săi.

Diavolul caută să-i prindă cu fel de fel de laturi să le facă ortaci lui, slugile lui. Diavolul le îmbie zi și noapte cu mândrii, cu pofta, cu desertașeni în fel și chipuri numai ca să le ajute să ajungă împărăția groazei și a spaimei veșnice. Ia seama nu cumva să te plimbi cu lanțul la picior.

Lupta e mare dar în Hristos este siguranța.

Cum ești din Hristos cum ești gata

să fii prins. Odată prins cu greu scapi sănătos. Dacă, nu poate să te târâie în iad cel puțin să te facă de rușinea satului, a tuturor cunoscuților și să stropască prin viața ta curățenia și puterea Evangheliei. Odată plin de oboseală m'am așezat la marginea unei pădurice în Basarabia și mă gândeam ce-aș putea predica. Deodată se coborî și un păianjen de pe o ramură. Face câteva linii deacurmezișul și începe să rotească grăbit pânza. Mă gândeam, lucru zădarnic, aici lângă capul meu va prinde ceva? Nici nu s'a învârtit păianjenul de vreo cinci ori, dar nici eu n'am terminat de gândit, când o mică insectă, care sbura fulgerător se izbi într'un fir. Zăpăcită încercă să scape. Imediat păianjenul fu lângă ea. Cum n'o putea ținea pentru că era mic. Incepu s'o învârtă și tot odată s'o înfășoare cu ata lui. Mă gândeam deajuns, așa se gândea și insecta, dar el era înțelept și nu înțelegea să dea drumul la pomană. M'am uitat bine de tot. Am văzut cum aripile nu se vedeau, picioarele, ochii, gura, totul era acoperit cu un strat alb. Era a lui cu totul, acum putea să-i sugă sângele puterea căci nu-i se mai împotriva. Imediat am eliberat-o. Dragul meu tânăr, ia seamă cu diavo-

lul nu e de glumit. El pe unii îi urmărește zece ani pe alții douăzeci, dar nu se lasă.

Cercetează-te.

Nu cumva ai căzut în brațele paianjenului negru. Gândurile tale atunci nu mai sunt la Biblie, ele sunt legate de lucruri rele. Sufletul tău nu se mai poate înălța sus spre Dumnezeu. Pentru toate ai timp dar pentru rugăciune secretă niciodată. Nu numai atât dar nici la biserică nu mai poți veni. Lanțurile iadului îți sînt pietoarele ca în clește. Acasă lauzi pe Domnul sau numai după obicei Duminecă? Poate și gura a căzut în laț. Dacă ești în felul acesta nici Hristos nici tu nu te poți folosi de tine și de tinerețea ta ci numai paianjenul, ca să-i ajuți să țese cu el lațuri ca și alți tineri să fie ca tine. Hristos te privește El vrea să te scape și să-ți rupă lanțurile îi dai voie sau nu? Dacă da, atunci mergi chiar acum într'un loc singur așează-te în genunchi și roagă-te cum s'a rugat un frate. „Doamne scapă-mă de laturile păianjenului negru, eliberează-mă și fii tu mântuitorul și Domnul vieții mele întotdeauna. Amin.

Serviciul tineretului

Un tânăr poate fi o mare binecuvântare în serviciul lui Hristos abea după ce a fost eliberat de Hristos din ghearele celui rău. Altfel mai mult strică. După ce un tânăr s'a predat Domnului e o mare bucurie și binecuvântare pentru toți. Dacă ne gândim în mințile noastre la tineretul în țară atunci, aproape în toate bisericile noastre, în fiecare Duminecă seara se ține serviciul tineretului. Aceste servicii sunt compuse din cântări, poezii, duete, cor, muzică, orchestre, citirea Bibliei, și predici. Ele sunt clipe scumpe și neuitate pentru cei tineri, iar bătrânii au prilejul de a se bucura, văzând tinerele vlăstare, înrolându-se în falanga vestitorilor de bine.

Pentru a le face cât mai viioale, și simțite, propunem câteva lucruri:

— Să nu fie lungi. Durata unui serviciu al tineretului să nu treacă 1 sau 1¼ oră. Altfel devin greoaie și plictisitoare.

— Să fie aranjate toate dinainte în mod cât mai variat. Astfel vor deveni atrăgătoare și plăcute.

— Să fie veselie și vioașie. Să se cunoască de oricine, că e activitatea tineretului. Astfel cântările să fie din cele mai vesele și care trezesc spiritul și renasc puterea și tinerețea. Privirile tuturor să fie senine și vesele. Să sufle prin întreg acest serviciu un suflu tineresc.

— Să fie spiritual. Să fie păstrată atitudinea și reverența creștină bisericăască.

— Să fie evanghelistic. Să nu se uite că noi trebuie să pămăm lumea la Hristos.

— Să fie educativ. Textul și lecțiunea să fie dezvoltat cât mai bine. Vorbitorii vor citi cu atenție textul și explicația scurtă făcută în revistă.

— Să contribuie cât mai mulți, ba chiar toți tinerii. Conducătorul tineretului se va îngriji și încuraja ca fiecare tânăr să poată activa cu ce poate.

— Să fie inspirător. Să nu uităm că acolo noi trebuie să găsim înflăcărare țel și râvnă. Acolo să se nască noi hotărîri de mai bine.

Cât despre lecțiunile pregătite dăm câteva explicații. Fiecare lecțiune e aranjată pentru trei vorbitori. Ei vor lua unul din punctele arătate, vor mai citi și aduna material din care își vor clădi predica. Nu vor cădea însă în greșeală, să treacă la alte subiecte, ci vor rămâne la subiectul fixat împreună. Nu vor fi lungi, ci vor păstra limita ca întreg serviciul să nu treacă peste timpul hotărît.

Deci tineri fiți la înălțime. In voi se ascunde poporul Domnului de mâine. Voi sunteți viitorul. Lăsați să se

plămândească în inimile și cugetele voastre adevărul Evangheliei, ca mâine deal și vale să răsună de glasurile

voastre, cântând spre slava Domnului. Bucurați-vă, fiți **voioși că viața** v' a fost răscumpărată de Isus.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

(Pe lunile : Oct., Nov. și Dec. 1940)

Intocmite de Ioan Rusu

Lecțiunea 40.

Octombrie 6.

Istoria unei cărți de lege.

II. Regi 22:8—20; 23; 1—5.

Cuv. de aur: Ps. 119; 11.

EXPLICAȚII: Iosia a fost ultimul rege bun a lui Iuda. La vârsta de 8 ani ajunsese rege și caută pe Domnul din copilărie. La 12 ani începe lupta contra idolatriei și-i distruge. Iar la vârsta de 18 ani face reparația templului stricat de Asirieni în timpul lui Manase. Hilchia era mare preot și el a găsit o copie a legii în templu. Lăfan era mare cătrurar a timpului. Hulda a fost prorocită renumită în vremea aceea. Iosia a domnit 31 de ani în Ierusalim.

Invățături:

1. CARTEA LEGII NU SE PIERDE. Poporul Domnului multe a făcut și au dispărut. Cartea legii însă a rămas. Ierusalimul, templul și regi s'au distrus, dar cartea lui Dumnezeu stă în picioare și astăzi. Ea s'a ridicat întotdeauna dintre dărămăturile zidurilor umilind pe oameni la picioarele Domnului.

Chiar atunci, când dușmanii au vrut s'o ardă, Dumnezeu a scris-o din nou. Moise a spart tablele scrise de Dumnezeu. Dar a trebuit să facă altele la fel. Din aceasta vedem că: ce Dumnezeu a scris rămâne. Cuvântul Lui nu poate trece nici atunci, când pământul va arde. În ziua judecății va fi și ea de față. Ca să îndreptătească pe cei sfinți și să pedepsească pe cei răi.

2. CARTEA LEGII A FOST GĂSITĂ. Aceasta înseamnă că era pierdută. Cauza pierderii legii a fost lipsa de

iubire pentru ea. Nici un lucru iubit și bine îngrijit nu se poate pierde. Neglijența este cauza tuturor pierderilor omenești.

Cine a găsit cartea legii? Marele preot. Acela, care mai avea iubire pentru ea. Și care trebuia s'o vestească poporului. Cel cu sufletul mai aproape de Dumnezeu va găsi totdeauna mai ușor legea Lui. Pentru mulți creștini cartea lui Dumnezeu e pierdută. Ei nu o citesc cu dragoste. Ai găsit tu cartea ta?

3. CARTEA LEGII TREBUE CITITĂ. Sofan cărturarul când a primit cartea din mâna lui Hilchia, a citit-o înaintea lui și a tuturor bărbaților de stat. Numai citind cuvântul lui Dumnezeu ne poate fi folositor. Acei cari citesc Evanghelia lui Hristos cu credință, nu se pot răbda să nu o vestească și altora. Ce faci tu cu Biblia ta? O citești pentru tine? O comunici și altora?

4. CARTEA LEGII LUI DUMNEZEU ARE PUTERE. Când împăratul a auzit cuvântul cărții, a rămas sleit de puteri și pătruns până în adâncul sufletului. Inima a început să-i bată și sufletul i s'a mâhnit. Si-a rupt hainele în semn de protest contra păcatului. Dar aceasta a însemnat și faptul că, inima i-a fost zdrobită. Inima și sufletul lui au fost pregătite pentru cuvântul lui Dumnezeu din copilărie. Cuvântul legii l-a'nfluențat la pocăință și umilintă. El s'a schimbat apoi a influențat întreg poporul să se întoarcă la Dumnezeu. Are cuvântul lui Dumnezeu înrăuire asupra ta?

5. ROADELE ASCULTĂRII DE CARTEA LEGII. Prin ascultarea,

Iosia a scăpat de pedeapsa care trebuia să vină peste popor. Dumnezeu hotărîse pedepsirea poporului pentru păcatele lui, dar a amânat-o până la moartea lui Iosia. Apoi din pricina ascultării, Iosia a avut pace cu Dumnezeu și cu oamenii. Dumnezeu a oprit ambiția de război a popoarelor vecine. Cine se supune cuvântului lui Dumnezeu, va scăpa de pedeapsă și va avea pace.

INTREBĂRI: 1.) Cine a fost Iosia Hilchia, Sofat și Hulda? 2.) La câți ani a făcut Iosia reformele și câți ani a domnit? 3.) Unde a fost găsită cartea legii, și de către cine? 4.) Cine a citit cartea legii? 5.) Ce-a făcut împăratul auzind cuprinsul cărții? 6.) Ce putere are cuvântul scris a lui Dumnezeu? 7.) Care sunt roadele ascultării? Ce putem învăța din lecția aceasta?

Lecțiunea 41.

Octombrie 13.

Intâmplările unui cărți de profetie

Lecțiunea: Ieremia 36:1—32.

Cuv. de aur: Ps. 119:46.

EXPLICAȚIUNI: În lecțiunea trecută am văzut cartea legii găsită și citită și un rege, care-a ascultat-o. Azi avem o carte de profetie citită în fața unui rege, care a ars-o. Ce deosebire este între acești doi. Ioachim e fiul lui Iosia, care ascultase legea, însă nu se potrivește tatălui său. El a fost apoi dus în Babilon, legat cu lanțul de alamă. Ieremia a fost chemat ca profet la anul 629 n. de Hristos. El sovăiește la început. Întărit de Domnul pornește în luptă.

Învățăături spirituale:

1. UN SUL DE CARTE SCRIS. Scri-sul este calea cea mai bună de-a pre-da învățătura. Dumnezeu a folosit-o. Ieremia proorocul, a întrebuințat scri-sul pentru a comunica poporului cea spus Dumnezeu. Cuvântul scris are în acelaș timp valoare și influență.

Orice dorință exprimată în scris rămâne. Și poate fi citită de mulți. Ce Ieremia a scris mânat de Duhul Sfânt, cetim și noi azi. Trebuie să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru darul scrisului.

2. SCOPUL CĂRȚII SCRISE. Acest sul de carte a fost ultimul avertisment din partea lui Dumnezeu către poporul lui căzut. De felul cum ei au primit aceasta proorocie, a atârnat soarta lor.

Domnul a voit să facă cunoscut poporului durerea ce-o are pentru abatererea lui dela credință. Și pedeapsa ce va primi dacă nu se pocăiește. Un alt gând în proorocie au fost păcătuite poporului. În aceasta carte sunt condițiunile iertării și a pedepsii. Dumnezeu a voit ca acest mesaj să rămână ca mărturie pentru cei de azi. Cartea mai conținea și amenințări arătând poporului dușmanii lui. Apoi felul cum dușmanii vor proceda, e clar arătat. Ascultarea era condiția salvării. Aceasta o cere și Evanghelia Domnului.

3.) CARTEA CITITĂ ȘI ARSA. După ce Bonic a scris cartea dictată de Ieremia, s'a dus s'o citească bărbatilor de stat. Ei au rămas adânc mișcați de cuprinsul cărții. Regele însă a rămas rece. Ba chiar s'a supărat și a ars-o. Iosia, tatăl său a plâns și s'a pocăit pe când el s'a răzbunat pe Dumnezeu. Acest fapt i-a adus lui și întregului popor pedeapsa Domnului. Cine se atinge de cuvântul lui Dumnezeu, va fi lovit de El.

4. PROOROCIA SCRISĂ DIN NOU. Pergamentul arde, dar cuvântul lui Dumnezeu rămâne. Ioachim a ars sulul de pergament, a urmărit cu pedeapsă pe Ieremia și Baruc. Dumnezeu însă i-a ascuns și proorocia a fost scrisă din nou. Dumnezeu are de grijă să păstreze pe cei credincioși și să împlinească cuvântul lui. Ii scoate chiar din foc, ca să-și împlinească planurile. Nu numai că proorocia a fost

repetată, ci chiar adăugat. Nimic nu s'a pierdut din ce-a fost înainte. Mânia și încăpăținarea omului nu pot nimici planurile lui Dumnezeu. De multe ori oamenii au ars Biblia, Dumnezeu însă a scris-o din nou. Ce atitudine ai tu față de Dumnezeu, se vede din ce faci cu Biblia.

INTREBĂRI: 1.) Ce fel de rege a fost Ioachim? 2.) Câți ani a domnit? 3.) Când a fost Ieremia chemat ca proroc? 4.) Care a fost scopul cărții scrisă de Ieremia, și ce conținea? 5.) Ce a făcut Ioachim, când a auzit cuprinsul cărții? 6.) Ce deosebire este între Ioachim și tatăl său Iosif? 7.) Ce a făcut Ieremia, când a fost arsă cartea?

Lecciónua 42.

Octombrie 20.

Ioan Marcu și vestea bună

Faptele 12:25; 13:1—13.

Cuv. de aur: Ps. 119:32.

EXPLICĂȚIUNI: În lecțiunea aceasta vedem prima campanie misionară între neamuri. E compusă din 3 bărbați: Barnaba, un om bun la inimă, plin de răbdare și credință, Pavel și Marcu; Paulus e primul rod al lucrului misionar în Cipru. Marcu a fost luat de Pavel și Barnaba din Ierusalim, când au dus ajutoarele pentru sfinți. Aceasta călătorie misionară s'a făcut la anul 46—47.

Învățături:

1. **MISIONARUL NEINCERCAT.** Biserica din Antiohia hotărîse un ajutor pentru credincioșii din Ierusalim. Aceasta în urma unei profecții de foamete. Aici se vede spiritul lor creștin. Ei nu au așteptat să ceară frații ajutor, ei l-au dat înainte.

Marcu probabil influențat de gestul lor, se hotărăște pentru misiune. El n'a știut ce grea e viața misionară. Când însă a întâlnit greutățile, s'a descurajat. Se crede că tânărul care-a fugit fără haine, când Isus a fost prins, e Ioan Marcu. Totuși dorința

lui sinceră l-a ajutat să fie un vestitor al Evangheliei. Cine e sincer față de Dumnezeu, deși cu slăbiciuni va ajunge să scape de ele.

2. **MISIONARI ALEȘI DE DUHUL SFÂNT.** Slujitorii Bisericii din Antiohia erau la post și rugăciune. Pe când se rugau, Duhul Sfânt le vorbește: „Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Pavel pentru lucrarea la care i-am chemat”. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt e conducătorul misionar. El alege bărbații pentru lucrul Evangheliei. Duhul Sfânt vorbește celor cari se roagă și postesc. Apoi El dă putere propovăduitorilor Evangheliei, ca s'o poată duce până la capăt. Bisericile cari se roagă, vor cunoaște glasul Duhului Sfânt.

DECE TREBUE CA BISERICILE SE CUNOASCĂ OAMENII ALEȘI DE DUHUL SFÂNT? Pentru că Biserica are datorii față de misiune. Ea trebuie să aprobe alegerea Duhului Sfânt prin ajutorarea misionarilor. Presbiterii din Antiohia au pus mâinele peste misionari. Apoi i-au lăsat să plece. Sigur le-a dat și bani de drum. Corăbiile pe mare nu i-au dus gratis. Aceia cari au trimis bani fraților din Ierusalim, de sigur au dat mult mai bine pentru ducerea Evangheliei între neamuri. Antiohia a fost o biserică vie. Suntem noi o biserică vie? Ascultăm noi glasul Duhului Sfânt?

4. **CU EVANGHELIA ÎN CIPRU.** În aceasta insulă erau creștini înainte de a sosi Pavel. Aceștia primiseră Evanghelia încă în Ierusalim. În Cipru au venit în timpul prigoanelor religioase. Elima vrăjitorul era un Iudeu. El tulbura pe creștini strâmbând calea Domnului. Diavolul l-a folosit cu succes, pentru că era Iudeu. Cu toate acestea Pavel cu Evanghelia lui reușește să-l doboare. Pavel căuta să câștige bărbați mari. Sergius Paulus crede în Isus Hristos, iar Elima orbește. Prin aceasta Evanghelia a câștigat multe inimi pentru Hristos. Din lucrul

lui Pavel putem învăța, cum să ne purtăm cu dușmanii Evangheliei și să câștigăm suflete.

5. FUGA LUI MARCU. Dece a părăsit Marcu câmpul misiunii? Sigur a fost greu, prigoana și lipsuri. El n'avea experiențe și neobișnuit cu suferința. Aerul străinătății era de nesuferit. Un alt motiv este și acela, că el n'a fost ales de Duhul Sfânt. Pavel și Barnaba l-au chemat ca să-i slujească. Dorința lui era bună, puterea însă-i lipsea. Mai târziu, când Duhul Sfânt l-a pecetluit pentru lucru, el a mers din putere în putere. Numai aceea propovăduitori de Evanghelie vor răbda crucea, cari sunt aleși de Duhul Sfânt.

INTREBĂRI: 1.) Cine a fost Ioan, Marcu? Saul și Barnaba. 2.) Cine a fost primul rod al lui Pavel în Cipru? 3.) Ce om rău a întâlnit misionarii în Cipru? 4.) Cu ce ocazie a fost chemat Marcu în misiune? 5.) Cum au fost aleși Pavel și Barnaba? 6.) In ce au făcut ei prima călătorie misionară? 7.) Dece a fugit Marcu?

Lección 43. Octombrie 27.

Tălmăcind Evanghelle

Text: *Fapt. 2: 1-13; 8:27-38.*

Cuv. de aur: Ps. 119: 27.

EXPLICAȚIUNI: In lecțiunea noastră de azi, vedem răspunsul Domnului la promisiunea făcută. Duhul Sfânt a venit peste apostoli în urmă a 10 zile de rugăciune. Persoanele însemnate sunt: Petru, care plin de Duhul Sfânt predică Evanghelia fără teamă. El care mai înainte se înfrică în fața unei servitoare, azi nu-l înspăimântă sute și mii. Apoi Filip, unul dintre cei 7 diaconi. Al treilea e famenul din Etiopia — Africa. El avea o slujbă mare. Ispravnicul vistierii curții regale a Reginei Candache. Interesat în ale religii, citea pe proorocul Isaia.

In v ă ț ă t u r i :

1. U M P L U Ţ I D E D U H U L S F A N T .

In apostoli era dorința să propovăduască Evanghelia. N'aveau însă puterea necesară. Opoziția în lume era mare. Cărturarii căutau cu orice preț să acopere adevărul învierii lui Hristos. Acest adevăr a rămas în umbră pentru lume, timp de zece zile. Când Duhul Sfânt s'a pogorît din cer, lumina a descoperit învierea lui Hristos.

Apostolii s'au umplut de Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt s'a arătat sub trei forme deosebite: a.) Sunet. Acest fel de manifestare a Duhului, a fost pentru a apela la auz. Toți câți erau de față, au auzit minunea. Insemnătatea acestei descoperiri simbolizează cuvântul nevăzut, cari trebuia primit în inimă prin auz. b.) Vânt puternic. Aceasta atinge simțul fizic al omului. Vântul e sensibil, fie rece, fie cald. Cei ce se găseau în Ierusalim, erau oameni necunoscuți și fără experiență. Descoperirea Duhului Sfânt sub formă de vânt i-a pus în mișcare. Ințelesul acestei forme de arătare a Duhului este că: sufletul omului trebuie să simtă atingerea Duhului Sfânt. Apoi aceasta mai arată că, Duhul Sfânt e o putere nevăzută, dar lucrătoare. Așa cum vântul pătrunde în locurile cele mai adânci, la fel Duhul Sfânt intră în cele mai ascunse cute ale sufletului omenesc. c.) Limbi ca de foc. Aceasta formă de arătare a Duhului Sfânt, atinge văzul omului. Omul nenăscut din nou, are trebuință să vadă. Dumnezeu a căutat să convingă cu orice preț pe ucenici și restul lumii de pogorirea Duhului Sfânt. Aceasta fiind o profecție trebuia împlinită. Toți cari au văzut aceasta minune, mărturiseau că, apostolii sunt plini de Duhul Sfânt. Aceasta mai este și o făgăduință a Domnului Isus. El a zis: „Voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt și cu foc”. Aceasta înseamnă curățirea lor lăuntrică.

2. T R I M I S D E D U H U L S F A N T S Ă

TALMACEASCA. Mistunea Duhului Sfânt este să lămurească pe cetitorii sinceri ai Sfintei Scripturi, arătându-le adevărul. Famenul din Etiopia, citea, dar nu înțelegea. Toată știința lui nu-l ajuta să cunoască înțelesul profeției. Se cerea un tâlmăciu. El dorea aceasta și Dumnezeu îl trimite în persoană lui Filip. Ah! cât de interesant este cerul în mântuirea suflelor pierdute. Și îngerii se pogoară în ajutorul lor. Un înger se arată lui Filip, spunându-i: „Du-te și ajunge carul”. Dacă îngerilor li s'ar încredința propovăduirea Evangheliei, carul s'ar deșerta pe pământ. Ei însă vin numai atunci, când un vestitor al Evangheliei are nevoie de informație.

Umilința famenului este mare. El nu se rușinează a cere explicații. Câți din cetitorii sfintei Evanghelii nu înțeleg adevărul, dar le e rușine să ceară lămuriri dela cei mici în fața lumii. Famenul era de o culoare neagră, dar avea o inimă albă și deschisă pentru Domnul. Tâlmăcirea făcută de Filip, e primită cu bucurie de marele bărbat de stat. Duhul Sfânt trimite și astăzi pe mulți să tâlmăcească adevărul biblic. Puțini însă îl ascultă.

3. IN CALEA CREDINȚEI NU ESTE NICI O PIEDICĂ. În timp ce Filip vorbea cu famenul, ajung la râul cu apă. Din gura străinului ies cuvintele: „Uite apa ce mă împiedică să fiu botezat?” „Dacă crezi din toată inima, se poate” — zice Filip — „Da, cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu”. Aceasta a fost destul, ca el să primească botezul.

Botezarea are o singură condiție: „Credința în Domnul Isus ca Mântuitor”. Nimeni nu are voie să pună piedeci în calea credinciosului. Singura credință din inimă mântuie. Cine crede, nu poate să nu se boteze.

4. FILIP A FOST UN BUN EVANGHELIST. El n'a râvnit după amvoane, ci, s'a bucurat să predice unui suflet. El a avut Duhul Sfânt călăuză în

vicață. El n'a vorbit dela sine, a ascultat ce a spus Duhul Sfânt. Pe aceasta cale a câștigat mai multe suflete, decât alții. Lucrul personal e cel mai bun.

INTREBĂRI: 1.) Spune tot ce ști despre Filip și famenul? 2.) Sub câte forme s'a arătat Duhul Sfânt? 3.) Dece s'a arătat sub forma de vânt, sunet și limbi de foc? 4.) La cine a vorbit Duhul Sfânt în ziua Rusaliilor? 5.) Din ce carte citea famenul? 6.) Ce a făcut el, când a crezut? 7.) Ce piedică este în calea credinței?

Lecțiunea 44.

Noemvria 3.

Cartea tipărită

Ps. 119; 39—48.

Cuv. de aur: Ps. 119:130.

EXPLICAȚIUNI: Avem o carte scrisă; aceasta e „Biblia”. Ps. 119 vorbește despre valoarea acestei cărți. Scriitorul lui e David. El vede bogăția spiritului acestei cărți. În cartea legii găsește David desfătarea sa. În acest Psalm putem vedea cele mai adânci simțăminte a unui suflet omenesc despre poruncile lui Dumnezeu.

1. IMPLINIREA PORUNCILOR SCRISE. Scriitorul Psalmului, nu se mulțumește numai cu citirea cuvântului; el dorește să-l trăiască. Unele mișcări religioase citesc Biblia ca și o carte sfântă; o adoră prin sărut, etc. Ba îi mai cântă și conținutul melodios. Aceasta e frumos, însă nu e totul. Ceia ce trebuie e cuvântul scriitorului: „Iată doresc să împlinesc poruncile tale”!

Cetind cuvântul scris, în inima credinciosului să naște dorința de înfăptuire. Dorința, este ușa tuturor realizărilor. Stăruind în dorință uimată de credință, într-o zi vei putea avea lucrul dorit.

2. NEPRIHANIREA CERUTA DE LEGEA SCRISĂ. „Fă-mă să trăiesc în neprihănirea cerută de Tine”. Dorința psalmistului este să fie drept. Dar

în lumina legii. Legea însă cerea o neprihănire pe baza faptelor. Numai împlinitorii legii erau socotiți neprihăniți. Aceasta neprihănire o avea Dumnezeu în vremea aceia.

Azi Dumnezeu cere o neprihănire pe baze noi. Fără fapte. Credința în Domnul Hristos e singura temelie acestei neprihăniri. Pentru faptele lui Hristos și nu a omului. Neprihănirea pe care Duhul Sfânt o realizează în viața unui credincios. El este factorul acestei neprihăniri. Orice pricină de reazim pe lucrarea omului s'a dus. Hristos e totul. El are o neprihănire, care o dă prin credință în sângele Său. El va face fapte isvorite din neprihănirea primită prin credință. Aceasta neprihănire e la îndemâna fiecărui om azi.

3. INDURARE ȘI MANTUIRE DUPĂ FĂGĂDUINȚA. Indurarea lui Dumnezeu a fost promisă de mult omului. Chiar din ziua căderii lui în păcat. Apoi a fost înolțată prin Avraam și arătată ca un dar pentru toate neamurile. Aceasta îndurare e urmată de mântuirea universală. Toți oamenii au prilejul să capete îndurarea lui Dumnezeu. Aceasta e condiționată însă de credința sinceră din inimă. Ia-l pe Dumnezeu pe cuvânt. El nu poate minți. El împlinește promisiunile făcute. În Hristos noi avem promisiuni mari: că oricine crede în El, este iertat de păcat; că El este cu noi în toate zilele, că răul va avea sfârșit și binele va domina universul într'o zi; că orice vom cere în numele Lui, vom primi; Făgăduința tovarășii Lui în lucru. Ferice de omul, care se ține de promisiunile lui Dumnezeu.

4. O NĂDEJDE SIGURĂ. Credinciosul are mulți dușmani. Nedreptățile, ce să fac în lume, îi tulbură mult. Ceea-ce-l mângăie, este că Dumnezeu are să judece lumea în dreptate. De aceea psalmistul zice: „Nădăjduesc în judecările Tale”. El nu se răzbuună singur. În cartea scrisă, El găsește cuvintele:

„Nu vă răzbuunați singuri. Lăsați, să se răzbuine mânia lui Dumnezeu, a mea este răzbuinerea — zice Domnul.

Speranța credinciosului este că Dumnezeu va judeca lumea prin Isus Hristos. Toate acestea îl fac pe creștin răbdător în necaz și calm în fața nedreptăților. El nădăjduiește într'un Dumnezeu drept.

5. DESFĂTAREA CREDINCIOSULUI. „Mă desfățez în poruncile Tale, căci le iubesc”. Numai ce iubim, ne poate face bucurie. Câți din locuitorii pământului se desfățează în bani, plăceri și băuturi, etc. Credinciosul are ceva mai bun: Cuvântul lui Dumnezeu.

Cartea lui Dumnezeu este desfătarea creștinului sincer. Pe creștin îl indignează desfătarea lumei. El este îndrăgostit de cuvântul lui Dumnezeu. El înțelege ce înseamnă: Temerea de Dumnezeu și păzirea cuvintelor Sale. El știe că aceasta e începutul înțelepciunii și datoria fiecărui om.

INTREBĂRI: 1.) Cui se atribue psalmul 119 și ce cuprinde el? 2.) Ce dorință are autorul acestui psalm? 3.) Cum este neprihănirea cerută de lege? 4.) Cum este mântuirea după făgăduință? 5.) Ce nădejde are psalmistul? 6.) Care este desfătarea credinciosului?

Lecțiunea 45.

Noembrie 10.

Cartea pentru toate popoarele

I. Ioan 1:1—10.

Cuv. de aur: Rom. 10:1.

EXPLICAȚIUNI: Scriitorul acestei cărți este Ioan, care a scris și Evanghelia. Timpul cam pe la 80—85 A. D. Scopul acestei epistole este: Să scoată la lumină viața în Hristos și să combată Gnosticismul. — oameni cari nu credeau în păcat și în dumnezeirea lui Hristos.

Textul defațat mai vorbește și despre cuvântul: „Cărți pentru toate popoarele”. Aceasta mai este și o scrisoare

pastorală din partea lui Ioan, pentru credincioșii dintre toate națiunile.

Învățături:

1. **VIEAȚA A FOST ARĂTATA.** Profeții scriu despre Hristos: că oricine va crede în El, va trăi. Ioan afirmă că vieța a fost arătată și că El a văzut vieța. Unde a văzut el aceasta vieță? În Hristos. El este vieța.

Dece poate fi Hristos vieță pentru noi? Pentru că El este și „Cuvântul vieții”. La început era Cuvântul singur, când Dumnezeu a zis: Să fie vieță în lume, în plante, în viețuitoare, etc. și aceasta s'a făcut. Hristos a zis: Să învie morții, și aceasta s'a întâmplat. Că Hristos este vieța, se dovedește și prin faptul că El însuș a înviat. El are vieță în Sine și o poate da cui voiește. Vieța a fost întrupată și văzută: „Vieța a fost arătată și noi am văzut-o” — spune Ioan. Cartea pentru toate popoarele este cartea vieții.

2. **VIEȚA VEȘNICĂ.** Vieța descoperită în Hristos nu este vremelnică, ca aceea din Adam. Prin omul dintâiu s'a descoperit numai prima fază a vieții. Vieța fizică și naturală, adică aceea trecătoare.

Hristos însă a scos în lumină vieța nepieritoare și care trece dincolo de cea văzută și vremelnică. Cât despre vieță vremelnică Hristos spune, că trebuie urâtă. Dece? Pentru că ea este pătată și amăgitoare. Păcatul a făcut-o fără farmec și fără valoare. Numai cine se desparte de aceasta vieță va avea parte de cea veșnică. Această vieță veșnică era la Tatăl; ea a fost arătată ca un har pentru noi care credem în Hristos.

3. **BUCURIA DEPLINĂ.** Ținta acestei cărți este complectarea bucuriei credincioșilor dintre toate popoarele. O vieță creștină din plin, aduce după sine o bucurie întreagă. Pentru aceasta însă este necesară conștiința. Cine

nu cunoaște pe Hristos vieța, gândul morții și al păcatului îl tulbură mereu. Deaceia el nu se poate bucura. Citind cartea pentru toate popoarele cu rugăciune și credință, se poate ajunge la cunoștința vieții veșnice în Hristos.

4. **DUMNEZEU ESTE LUMINĂ.** Ce înseamnă această; Dumnezeu este lumină? Cunoștință. În Dumnezeu nu este ignoranță. El știe toate lucrurile. El nu primește învățătură dela nimeni. Trecutul, prezentul, viitorul, lucrurile care sunt și acele care nu sunt, El le cunoaște în chip desăvârșit. Omul trăind în legătură cu Dumnezeu, va crește în cunoștința adevărului.

Lumină după înțelesul bibliei mai înseamnă și curățenie. În Dumnezeu nu este nici umbră de greșală. El este sfințenia absolută. Cine trăește în legătură cu Dumnezeu va ajunge la o perfectă curățenie sufletească. Lumina cunoștinței va face din credincios un sfânt. „Fiți sfinți că și Eu sunt Sfânt zice Domnul”.

5. **ROADELE UMBLĂRII ÎN LUMINĂ.** Legătura frățescă este rodul viețuirii în lumină. Ceace desparte pe oameni unul de altul și chiar pe credincioși este păcatul. În fața lui Dumnezeu acest zid se dărâmă și unitatea frățescă se face. Când toți oamenii vor cunoaște pe Dumnezeu, nu se vor mai dușmăni, nici rășboii unii cu alții.

Curățirea păcatelor este un alt rod al umblării în lumină. Numai acei oameni se pot bucura de curățirea păcatelor prin sângele lui Hristos, cari umblă în lumina cunoștinței dată de Evanghelie. Ea descoperă păcatul și calea mântuirii.

6. **PUTEREA SĂNGELUI LUI HRIȘTOS.** Sângele lui Hristos are putere curățitoare nemărginită. Minte omească nu o poate calcula. El întrece orice pricepere. Curățește orice păcat. Aceasta înseamnă putere nemărginită. Mărturisirea e calea prin care ajungem

la curățirea păcatelor. Recunoașterea și credința în sângele Domnului Isus Hristos aduce pace deplină.

7. CREDINCIOȘIA LUI HRISTOS. „Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice neleguire”. Cartea pentru toate popoarele ne descoperă un Dumnezeu credincios promisiunilor Sale. Să avem credință în El. Cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.

INTREBĂRI: 1.) În care an e scrisă epistola lui Ioan? 2.) Ce fel de credință aveau Gnosticii? 3.) Cum s'a arătat vieța? 4.) Ce vieța a adus Hristos? 5.) În ce constă bucuria credinciosului? 6.) Care sunt roadele umblării în lumină? 7.) Ce putere are sângele lui Isus și în ce stă credincioșia Lui?

Lecțiunea 46.

Noembrie 17.

Ținând casa frumoasă

I Corinteni 3:8—20. Cuv. aur. Filip. 4-8.

EXPLICAȚIE. Autorul Epistolei este Pavel. Timpul scrierii, 56—57 A. D. Ea este un răspuns la multe probleme din biserică. Iudaizatorii făcuseră multă stricăciune în corint. Darurile Duhului erau întrebuințate pentru întreceri ambițioase. Din cauza partidelor, păcatele erau tolerate în biserică. Iar unii perduseră credința în învierea morților. Apostolul vine și spune că trebuie să țină casa Domnului curată.

Învățături:

1. IMPREUNA LUCRĂTORII CU DUMNEZEU. Pentru marea clădire a casei lui Dumnezeu, e nevoie de mulți lucrători și cu misiuni deosebite. Unii sădesc iar alții udă. Sunt evangheliști cari seamănă cuvântul în inima păcătoșilor. Vin apoi păstorii și învățătorii cari udă. Dar Dumnezeu face să crească. Nu este însă deosebire între lucrătorii cu Dumnezeu. Ei sunt egali și frați. Dumnezeu singur este lucrătorul cel mare care merită închinăciunea. Cum privești tu pe lucrătorii cu Evanghelia?

2. OGORUL LUI DUMNEZEU. Acest ogor este lumea nepocăită și credincioșii din biserici. Lucrătorii contribuie la creșterea în har a bisericei și la curățenia ei sufletească. Aceasta numai prin cuvântul Domnului. Prin casa curată se adaugă suflete mântuite. Apoi o biserică curată naște noi lucrători. Fiecare biserică trebuie să încurajeze spiritul misionar în tineret. Aceasta pentru creșterea numărului membrilor de lucru. Școala Duminecala va ajuta la aceasta. Aveți o așa biserică?

3. CASA CU O SINGURĂ TEMELIE.

În Corint se ridicaseră mulți lucrători cu diferite daruri și talente. Toți zideau câte ceva la casa Domnului. Unii însă voiau să pună temelie nouă. Dar aceasta nu se poate — zice Pavel —. Temelia este pusă și aceasta e Hristos. Pe Hristos nu se poate zidi, numai material de o ființă cu El. Pietri vii, care sunt: oamenii născuți din nou prin duhul Domnului, Arhitectul este Duhul Sfânt. Iar lucrătorii trebuie să lucreze după planul Său.

4. FOCUL CURĂȚITOR. Lucrarea fiecărui va fi trecută prin foc. Numai ziua Domnului va descoperi puterea de rezistență a lucrului nostru deoarece casa lui Dumnezeu trebuie să reziste la foc. Ea trebuie construită din material ce nu poate arde și acesta este sufletul curățit prin sângele lui Hristos. Tot ce e material va arde. Din această cauză fiecare credincios, să ia seama cum zidește. Că acel al cărui lucru va arde răsplată nu va avea. Mântuirea lui însă va fi ca prin foc. Ceeace înseamnă greu de tot. Mai bine lucrează puțin și tare decât mult și slab.

5. CASA LUI DUMNEZEU. Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini. Dar găsește plăcere în casă făcută de El. Adică în inima omului credincios. „Voi sunteți templul Lui Dumnezeu, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” — zice Pavel —. Acolo unde Duhul Sfânt lucrează e Dumne-

zeu. În inima credincioşului se fac slujbe sfinte.

Nimeni nu are voie să nimicească acest templu viu. Dumnezeu va nimici pe acela. Casa lui Dumnezeu deci trebuie îngrijită şi curată ținută şi aceasta e inima noastră.

INTREBĂRI: 1.) Când s'a scris epistola către Corinteni? 2.) Care era starea bisericii din Corint? 3.) Cine este ogorul lui Dumnezeu şi care sunt lucrătorii? 4.) Câte temelii are casa lui Dumnezeu şi care sunt? 5.) Cum va fi încercat lucrul nostru în ziua Domnului? 6.) Unde locuieşte Dumnezeu?

Lección 47.

Noembrie 24.

Puterea vederii

Luca 11:29—36.

Cuv. de aur: Matei 5:8.

EXPLICAȚIUNI: Isus vorbind no-roadelor foloseşte diferite pilde. Iona e un exemplu pentru sine. Acest pro-roc a stat în adâncul mării trei zile. Cam pela 800 ani n. de Hristos. Iona a servit ca exemplu morții lui Hristos.

Invățături spirituale:

1. **VICLENIA OMENEASCA.** Lucra-rea făcută de Isus nu putea fi înțelea-să de lume. Dumnezeirea se vedea în toate lucrările Sale. Cărturarii timpu-lui nu puteau vedea aceasta. Din fă-țărnicie cereau semne lui Isus. La fel în zilele noastre lumea vrea minuni. Isus spune: Un singur semn: Iona în pântecul peștelui: Moartea lui Isus e semnul cel mai bun. Vieța nouă e o minune pentru lume. Că un om trăiește o vieță de credință e destul pentru a cunoaște Dumnezeirea lui Hristos. Din viclenie oamenii și azi sunt nemul-țumiți cu dovezile despre Dumnezeu. Aceasta o fac pentru a se încuraja în răutatea lor. Adevăratul sema este Isus Hristos.

2. **OSANDITORII DIN ZIUA JUDE-CĂȚII.** Nimenii s'au pocăit la predica lui Iona, Iudeii nu se pocăiesc la pre-dicile lui Isus, care e mai mare decât

Iona. Și de aceea în ziua judecării ei se vor scula și vor osândi pe Evrei.

Ei vor spune: Noi am auzit pe un om mic și am crezut fără nici un semn. Voi ați văzut semne ca nimeni pe lu-me; ați văzut o iubire care-o trece orice pricepere și ați rămas reci.

Văduva care-a dat Domnului doi bă-nuți va osândi milionarii în ziua jude-cării. Impărăteasa din Șeba care dela mari depărțări a venit ca să audă în-țelepciunea lui Solomon, va osândi pe mulți cari nu merg în satul lor s'audă cuvântul lui Dumnezeu.

3. **LUMINA DIN LAUNTRU.** Locul lumini este în sfeșnic sau undeva sus. Numai așa poate lumina. Nici o lumi-nă nu e ascunsă. Dumnezeu a pus soa-rele pe Cer și el luminează toate pla-netele din jurul lui. La fel lumina cu-nostinței de Dumnezeu și adevărul mântuirii, trebuie arătat tuturor oa-menilor.

Conștiința e lumina din lăuntru al omului. După cum ochiul este lumina trupului, conștiința este lumina sufletului. Un ochi curat face corpul lumi-nat. O conștiință limpezită de credință în Domnul Isus Hristos, face sufletul luminat. Acel suflet are ochii deschiși și privește în lumea spirituală. După cum ochii trupesti ne ajută să vedem lumea materială la fel conștiința ne ajută să vedem lumea spirituală. Ai credință în conștiința ta luminată și privește în lumea reală care e cerul lui Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1.) Ce cereau oamenii dela Isus? 2.) Care semn spunea Isus că le va fi arătat? 3.) Dece a osândit Isus poporul Său? 4.) Cine v'or fi osânditorii din ziua judecării? 5.) Dece vor putea acestea acuza pe Iudei? 6.) Care este lumina din lăuntru? 7. Ce învățătură avem din aceasta lecțiune? Lección 48. Decembrie 1.

Puterea auzului

Matei 13:1—17.

Cuv. de aur: Prov. 20:12.

EXPLICAȚIUNI: În lecțiunea de azi,

vedem pe Isus în marea lui misiune prin Galileia. Din toamna anului 27 până în primăvara anului 29, Isus a lucrat cu putere în Galileia. Lângă mare s'adunase mult popor. Ca să-i poată vorbi Isus se urcă în corabie. El vorbește despre împărăția lui Dumnezeu. El spune o mulțime de pilde și între altele pilda sămănătorului.

Învățături:

1. SAMĂNĂTORUL ȘI SAMÂNȚA. Domnul s'apropiat de mintea oamenilor cu adevărul Divin, folosind pilde familiare lor. „Sămănătorul și sămânța” în acestea două idei toarnă adevărul privitor la împărăția lui Dumnezeu. În sămănătorul, Domnul Isus se simbolizează pe Sine. Prin sămânțe dă exemplu Cuvântul lui Dumnezeu; prin țarină se înțelege lumea cu oamenii păcătoși. Cuvântul lui Dumnezeu acceptat de inimile oamenilor, va schimba lumea într'un grănar ceresc.

2. SAMÂNȚA CĂZUTA LANGĂ DRUM. Aceasta înseamnă oamenii cari aud cuvântul și nu-l înțeleg. Diavolul se folosește de nepriceperea lor, și aruncă cuvântul afară folosind-o cu altceva! Dece nu înțeleg acești oameni cuvântul? Pentru că îl iau în chip ușuratic. Dacă ar fi serioși, ar intra adânc în inima lor, și diavolul nu l-ar putea fura.

3. SAMÂNȚA PE LOCURI STÂNCOASE. Aceasta se potrivește oamenilor sentimentali. La aceștia le-a atins numai emoția. Ei au plâns când li s'a predicat Evanghelia și în acele momente ei ar merge până la moarte cu Domnul.

Emoția însă e așa de slabă că rădăcina cuvântului nu ține în ea. Acești oameni nu au dat Domnului voința, mintea, ei numai lacrimile simțului. Cine nu se mulțumește cu o pocăință la suprafață ci dă Domnului rațiunea, voința și toată ființa, când vin greutățile poate și să reziste. Cuvântul lui

Dumnezeu trebuie să aibă loc în toată ființa noastră.

4. SAMÂNȚA CĂZUTA ÎNTRE SPINI. Pământul între spini de fapt e gnas și bun. Sămânța prinde bine în el și crește minunat. Spini, sunt cauza că nu aduce roadă. Când ar fi scoși spinii afară grâul ar fi minunat.

Cel care a primit cuvântul lui Dumnezeu, dacă vrea să aibă roade bune, să primească sfatul Domnului: „Nu vă îngrijorați de viața voastră ce veți mânca sau ce veți bea...” Aceasta e calea prin care viața se poate curăți de spinii suflești. Renunță la orice gând pământesc și spini se vor usca. Iar inima devenind liberă, va da roade pentru Dumnezeu.

5. SAMÂNȚA CĂZUTA ÎN PĂMÂNT BUN. Din fericire aceștia sunt oameni înțelepți. Serioși în ascultarea cuvântului. Ei primesc cu inimă și practică cuvântul. Ei au minte de înțeles și urechi de auzit. Aceștia sunt creștinii adevărați. Roadele lor contribuie la creșterea Bisericii.

6. ROADELE ÎNTELEGERII. „Cine are urechi de auzit s'audă...” — spune Mântuitorul. Dumnezeu a dat omului două urechi, pentru importanța auzului. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie auzit bine. Iar mintea să-l înțeleagă. Cine înțelege va putea face voia lui Dumnezeu și va aduce roade multe. Apoi înțelegerea adevărilor cerești îmbogățesc sufletul și trăiesc caracterul.

INTREBĂRI: 1.) Unde se găsea Domnul Isus când a spus pilde sămănătorului? 2.) Dece a vorbit el în pilde? 3.) Ce se înțelege prin sămănătorul, sămânța și țarina? 4.) Ce înseamnă cele patru semințe? 5.) Care sunt roadele înțelegerii cuvântului lui Dumnezeu? 6.) Ce învățăm din aceasta lecție?

Lecțiunea 49.

Decembrie 8.

Puterea alegerii

Exodul 31:1—18.

Cuv. de aur: *Eclesiastul* 9:10.

EXPLICAȚIUNI: Dumnezeu alege oameni pentru toate slujbele. Dar și pentru meserie. Poporul lui Israel se găsea în pustie. Dumnezeu poruncise facerea unui cort pentru închinăciunea. Pentru aceasta trebuiau meșteri. Betaleel a fost meșterul listins și inventatorul a tot felul de lucrări pivoitoare la cort.

In v ă t ă t u r i :

1. DUMNEZEU ISVORUL TUTUROR DARURILOR. Moise a avut darul să facă minuni, să conducă poporul și să cunoască legea lui Dumnezeu. Betaleel, a fost inspirat să cunoască arta meștesugului în aur, argint și oțel, etc. Acelaș Duh a condus atât pe unul cât și pe celălalt. Puterea alegerii lui Dumnezeu l-a făcut folositor cauzei Lui. Fiecare măiestru să mulțumească lui Dumnezeu pentru darul lui de-a lucra. Aceasta recunoștință ar trebui să fie prin fapte.

2. DUHUL LUI DUMNEZEU IN ALEGERE. Pe cine alege Dumnezeu și folositor cauzei Lui. Acest Duh îl face înțelept. El știe cum să se poarte în lucrul lui. Moise s'a purtat bine în toată casa lui Dumnezeu.

Cei aleși sunt conduși de un duh de pricepere. Inventează lucruri bune și metode noi. Au spirit de inițiativă. Apoi mai au și un Duh de știință. Sunt oameni cari răspund cerințelor timpului. Pentru fiecare timp, Dumnezeu a ales oameni destoinici, ca să facă lucruri bune.

3. CONSTRUIREA CASEI DOMNULUI. Pentru facerea cortului înălțării s'a cerut materie și oameni iscusiți. Fiecare obiect avea o însemnătate și fiecare om o însărcinare. La aceasta se mai cerea o zi de sărbătoare și legea care să fie învățată în aceasta zi. Aceasta a fost umbra templului spiritual de astăzi în Hristos. La clădirea Bisericii lui Hristos, ne trebuie oameni aleși, bunuri alese și zile alese în care să ne rugăm, să studiem, și să propovăduim Evanghelia.

INTREBARI: 1.) Cine a fost Betaleel? 2.) Ce dar a avut el? 3.) Dece Duh au fost conduși oamenii lui Dumnezeu? 4.) Dece a avut nevoie casa Domnului pentru zidire? 5.) Ce trebuie la zidirea Bisericii Domnului azi?

Lecțiunea 50.

Decembrie 15.

Un vechiu făcător de pace

II. Cronice: 28:8—19.

Cuv. de aur: Rom. 12:20.

EXPLICAȚIUNI: Poporul lui Dumnezeu era împărțit în două regate: regatul de sud, care era Iuda și regatul de nord Samaria zis Israel. Ahaz a fost împăratul lui Iuda. Din cauza idolatriei a fost pedepsit de Domnul. Împăratul Asiriei l-a bătut și a luat un mare număr de prizonieri. A avut un război și cu Israel unde la fel a pierdut.

In v ă t ă t u r i :

1. PACATUL CONDUCĂTORULUI O PLAGA PENTRU POPOR. Că un om mic păcătuiește nu aduce mult dezastru. Dar când căpetenia unui popor se abate dela linia dreaptă, suferă tot poporul. Ahaz a lăsat pe Dumnezeu și după el a lărat țara în idolatrie. Poporul urmează pe conducător. De aceea Pavel învață să ne rugăm pentru conducătorii ca Dumnezeu să-i păzească de păcate. Păcatele lor aduc pedeapsă care va lovi pe mulți.

2. ABUZUL LUI ISRAEL. Dumnezeu ca să disciplineze pe Iuda, îl lasă în mâna fraților săi din Samaria. Aceștia însă au abuzat de aceasta. Au luat 200.000 de prizonieri și pradă de războiu. Aceasta n'a plăcut lui Dumnezeu. El a vrut doar să trezească pe Iuda la pocăință și să părăsească idolatriea. Dar Israel a făcut mai mult. Acest lucru se petrece și azi în disciplina Bisericească. În multe cazuri e făcută din răzbunare și cu abuz. Aceasta nu-i place Domnului. Spiritul de dreptate și al dragostei nu trebuie

să lipsească. Nu trebuie să uităm că suntem frați.

3. ODED, FACĂTORUL DE PACE. Ce scump e Oded în cazul de față. El contribuie la pacea între Iuda și Israel. El muștră și arată că nici ei nu sunt mai buni. Face apel la conștiința lor. Cere să nu adauge la păcatele lor prin asuprirea fraților Iudei. Vocea lui e ascultată și pacea întronată.

Acest om e un adevărat copil a lui Dumnezeu. În Biserică predicatorul și fiecare membru credincios, trebuie să observe ca pacea să fie menținută. Făcătorii de pace sunt copiii lui Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1.) Cine a fost Ahaz? 2.) În câte regate era împărțit poporul Domnului? 3.) Dece Iuda a suferit înfrângere? 4. Care sunt urmările abuzului? 5.) Cine a fost Oded și ce a făcut el?

Lecțiunea 51.

Decembrie 22.

Mesajul Crăciunului

Luca: 2:8—32.

Cuv. de aur: Luca 2,14.

EXPLICAȚIUNI: Nașterea lui Isus a fost într'un loc profetic. Betleemul se găsește situat la sud de Ierusalim.

Aici era câmpia păstorilor. Ingerul care a adus vestea la păstori despre nașterea lui Isus, a avut o misiune mare în istoria poporului Domnului. El a adus vestea bucuriei.

1. VESTEA BUNĂ. Păstori la vederea Ingerului se temeau. Ei nu mai văzuseră o asemenea ființă. El însă are pentru ei un mesaj bun. „Nu vă temeți!” Aceste cuvinte sunt pline de curaj. Ele aruncă frica din inimă. Mântuitorul s'a născut și aceasta e totul. Israel aștepta o izbăvire de sub puterile străine. Păstori știau aceasta. De aceia bucuria lor a fost mare. Inima noastră adesea se teme. Păcatul aduce teama. Cuvintele „nu vă temeți”, sunt din Cer. Și trebuie să ne mângăie. Mântuitorul știm că s'a născut, a murit pentru păcatele no-

stre și a înviat pentru că am fost socotiți neprihăniți.

2. PACE PE PĂMÂNT. Mesajul crăciunului e un mesaj de pace. Dumnezeu vrea pacea lumii. El a trimis-o. Omenirea rămâne să o primească. Aceasta pace va fi universală. Pământul și cerul va trăi prin Hristos în perfectă armonie. Intre oamenii plăcuți lui Dumnezeu este pace oricând. Ei sunt fiii păcii. Cântecul ingerilor, e auzit de fiecare inimă credincioasă. Ingerii trăiesc și cântecul lor a rămas în văzduh. Azi mai mult ca oricând, lumea trebuie s'audă acest cântec. Numai credința în Domnul Isus va pune capăt războaielor și urei dintre popoare. Biserica trebuie să vestească acest mesaj.

3. OMUL CU O VIAȚĂ SFÂNTĂ. La opt zile copilul Isus e dus în templu pentru a fi tăiat împrejur. Aici e primit de brațele unui om Sfânt: „Simion”. El aștepta mântuirea lui Dumnezeu. Când vede pe Isus, zice: Slobozeste în pace pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău...” Dorința fiecărui om mântuit este să meargă în cer. Pe el nu-l mai leagă nimic de pământ. Idealul lui Simion era un mântuitor pentru Israel. Aceasta trebuie să fie ținta fiecărui creștin ca să vadă mântuirea poporului său. Printr-o viață curată, rugăciune și vestirea mesajului ceresc. Ca și Simion, putem fiecare creștin contribui la mântuirea poporului nostru.

INTREBĂRI: 1.) Unde e situat Betleemul? 2.) Cine a dus vestea nașterii lui Isus la păstori? 3.) Care a fost cea mai frumoasă cântare în lume? 4.) Ce a spus ingerul păstorilor? 5.) Dece are trebuință lumea azi? 6.) Cine a fost Simion? 7. Care trebuie să fie ținta fiecărui creștin?

Lecțiunea 52.

Decembrie 29.

Printul păcii

Isaia: 11:1—10.

Cuv. de aur: Efeseni 2,14.

Azi e duminica a cincea. Toți cassie-

ri Școalelor Duminecile sunt rugați a trimite colecta din această zi la Căsuțelul Școalelor Duminecile Bapt. Române. Baban Dumitru, Marechal Joffre, 6. Constanța.

EXPLICAȚIUNI. Isai a fost tata lui David. Vlăstarul care a eșit din rădăcinile lui e Isus. Înțelesul versetului 7 și 8 este că: ura și desbinarea dintre popoare va dispărea. În împărăția lui Hristos nu va mai fi violență și dușmănie.

Învățături:

1. **CARACTERUL PRINȚULUI PĂCII.** Isaia vede pe Isus ca prinț al păcii. Îi descrie caracterul cum a fost El e plin de Duhul Domnului. Aceasta vedem și din Evanghelie. Duh de înțelepciune. Înțelepciunea lui Isus a întrecut pe a lui Solomon și alții. El a închis gura dușmanilor Săi: și a Satanei chiar. El a cunoscut și cunoaște toate lucrurile până și gândurile oamenilor. El e prințul care cunoaște inima supușilor Săi.

2. **SPIRIT DE DREPTATE.** El, Hristos nu va judeca după înfățișare nici după auzite, ci după adevăr. El n'are nevoie de martori. El stabilește pacea și prin judecată lui dreaptă. Lumea dorește o pace dreaptă. Aceasta o va aduce singur Hristos. Lumea trebuie să se coacă pentru aceasta pace.

3. **NEPRIHĂNIREA CA BRAU AL REGELUI PĂCII.** Lumea are nevoie de oameni neprihăniți care s'o conducă. Isus singur are aceasta însușire.

El va întemeia lumea nouă pe neprimărire. Deoarece ea este braul coapsei Lui. El poate face pe fiecare om neprihănit. Cine crede în El, va primi dreptatea Lui și curățenia caracterului Său.

4. **UNITATEA SPIRITUALĂ ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI HRISTOS.** Prin moartea Sa Hristos a dăruit zidul de despărțire dintre lume și cer și dintre popoarele pământului. Lumea vrând nevrând trebuie să meargă către idealul lui Hristos. În împărăția Lui nu vor mai fi hotare, și nici desebiri de vederi. Certurile de partide s'au dus. Dragostea va domni în inimile oamenilor. Iar pietrele de poticnire, vor fi înlăturate.

5. **STEAGUL POPOARELOR.** Isaia vede pe Isus ca un steag al tuturor națiunilor. Așa cum un popor s'adună în jurul drapelului său, aclamându-și nația și tronul, la fel toate popoarele se vor aduna în jurul lui Hristos, omorând pe Dumnezul și împărăția Lui.

Acest lucru a început de mult. Din toate națiunile sunt venici pentru Isus. Partida Lui merge crescând. În ziua venirii Sale pe cer, și va aduna în jurul Său și domnia va începe în glorie.

INTREBĂRI: 1.) Cine a fost Isaia? 2.) Cum a văzut Isaia pe prințul păcii? 3.) Care e caracterul prințului păcii? 4.) Cum va fi împărăția păcii? 5.) Cine e steagul popoarelor? 6.) Explică versetul 6—7?

Cea mai frumoasă și cea mai bogată revistă în învățături spirituale este

Farul Creștin

și încercați să faceți abonamente noui. Sunt multe familii credincioase și necredincioase, care încă nu au abonată această revistă. Ea e izvor de bucurie prin Cuvântul Dileșii ce-I vestește. Căster: N. ONCU, Str. Blanduziei No. 4

LECTIUNILE TINERETULUI

Inocent de Alexa Popoi I

Duminecă, 6 Octombrie 1940.

Apostolul Pavel

Galateni: 1:13—24.

Vieța Ap. Pavel e una din cele mai inspiratoare vieți. E un amestec de înfrângerii și biruințe. E un aluat frământat de mâna divină și făcut o binecuvântare pentru neamuri. E omul care a auzit glasul și chemarea lui Isus, a ascultat de predică și sfatul omului lui Dumnezeu. Ce îmbold e pentru noi tinerii lupta lui de a răzbi în vieță și strădan'a sa de a duce la bun sfârșit însărcinarea primită.

1. *Prigonitorul creștinilor.* În răvna sa pentru credință a devenit cel mai mare dușman al credincioșilor lui Isus. N'a mai avut milă, nu l-au îndulșit lacrimile, nu l-au muiat rugămintele, avea o sete de sânge creștin și o bucurie, când le descoperia cuibul și locul de închinăciune. A luat parte ca supraveghetor al grupei de ucigași la omorîrea lui Ștefan. A făcut prăpăd între creștinii din Ierusalim, a plecat să aducă legați pentru a-i chinui pe următorii lui Isus din Damasc. El însuși recunoaște că, a prigonit peste măsură și a făcut prăpăd în Biserica lui Dumnezeu.

2. *Pocăința sa.* Dar Domnul nu vrea moartea păcătosului, ci întoarcerea lui. Isus avea nevoie de tânărul Saul. Talentele, cultura și zelul său de lucru trebuiau puse în slujba sfântă a creștinilor. Și iată că pe drumul Damascului Isus îi apare în față, îi vorbește și-l trimite la Anania. Drumul mândriei s'a schimbat în umilință; cel ce voia să omoară, cere acum vieță; Saul orb postește, își plânge păcatele și pocăit crede și se botează în Isus. Dumnezeu lucrează pentru întoarcerea noastră la El. (Se vor arăta mai multe cazuri de lu-

crare divină pentru întoarcerea la Dumnezeu.)

3. *Apostolul neamurilor.* Toți ceilalți apostoli și-au mărginit lucrarea lor la evrei. Primul care s'a găadit la neamuri, a fost Ap. Pavel. Pentru el n'a fost nicio piedică să-L predice pe Isus Grecilor, Romanilor, etc., etc. Călătoriile sale misionare au rămas drumuri nemuritoare. Evanghelia predicată de el, a adus la mântuire milioane de pierduți. Ce metode bune de lucru a avut el! La început a predicat, a convertit, a organizat o biserică, și cu toate că a plecat în altă cetate, nu a pierdut legătura cu biserica, ci le-a scris epistole sobornicești. În ele el le predică, le dă sfaturi, le explică unele lucruri și învățături, îi previne de greșeli. Dacă noi creștinii din Europa datorăm mulțumire lui Dumnezeu pentru oamenii Săi, atunci datorăm mai mult pentru Ap. Pavel. El e pionerul, el e Apostolul neamurilor.

Duminecă, 13 Octombrie 1940.

Legătura cu Hristos

Ioan 15:1—11.

O pildă foarte frumoasă pentru a arăta legătura credinciosului cu Isus, e aici pilda vieții. Aceasta ne va ajuta mult să pricepem unirea noastră cu Isus și pentru faptul că fiecare am văzut și cunoaștem viața de vie.

1. *Viața aduce roadă numai dacă are legătură cu butucul.* El îi dă hrana necesară din pământ, îi absoarbe umezeala și-i dă vlagă. E interesant că o mlădiță care are legătura cu viața, are a) *verdeală*. Ea e verde, semnul vieții și al vigoarei. Așa noi, cei ce avem legătură cu Isus, suntem vii și trebuie să arătăm vlagă, vigoare. Trebuie să fim tineri plini de avânt și zel. Nu posomorîți, nu triști și fără curaj, nu molateci și lasi, ci tari, fragezi și plini de înflăcărare. În urma lui Isus

nu se merge plângând sau murmurând, ci veseli și cântând. Vieța trebuie să curgă și să inunde prin noi din izvorul veacurilor, din Isus, b) *aduce roadă*. Un credincios trebuie să aducă roadă. El trebuie să aibă o vieță sfântă, curată, o inimă transformată, un spirit de închinăc une, să fie gata de a ajuta, de a face bine, de a-l mărturisi pe Isus. Și toate acestea el le poate face, dacă are legătură cu Isus.

2. *Mlădița e îngrijită*. După cum vierul îngrijește și curăță mlădița pentru ca să aducă mai multă roadă, tot așa Tatăl are grijă de noi, ne poartă cu mâna Sa, ne ocrotește, ca să aducem mai multă roadă. El ne deschide drumuri noi, ne dă ocazii, ne umple de Duhul Sfânt, ne inspiră, etc. De multe ori o curățire făcută de El ne doare, dar ea e pentru binele nostru. Deaceia când vin nenorociri, când sufletul e rănit, nu plângeți, nu vă tânguiți, căci e lucrarea prin care sunteți curățiți să deveniți mai buni. (Se va arăta cum îngrijește Dumnezeu de noi.)

3. *Mlădița care n'aduce roadă e tăiată*. Iată explicarea, de ce mulți cad. Ei nu aduc roadă, nu depun interes și muncă în lucrarea creștină și atunci Vierul îi taie. Sunt mulți dintre noi, cari cad numai pentru că au fost ei inactivi. Se miră și se întreabă și ei de ce au răcit, de ce s'au pierdut? Răspunsul e dat de Isus: „Mlădița care n'aduce roadă e tăiată”. Deci tineri nu leneviți, nu îngropați în pământul neglijenței, al leneviei, al ambiției personale talentul vostru prețios! Prin aceea ați deveni o mlădiță fără roadă, care va fi tăiată. Lucrați, depuneți tot zelul și râvna voastră în slujba credinței în Isus, fiți plini de roadă, fiți la înălțimea chemării voastre.

Duminecă, 20 Octombrie 1940.

Sutașul Corneliu

Fapt. 10:1—8; 25—27.

Unul dintre primii întorși la Dumnezeu dintre neamuri e Corneliu, su-

taș roman, cu serviciul în Cezarea. E frumos să cunoaștem părțile din vieță cari ne sunt redade aici, pentru că el era unul, care avea însușirile noastre.

1. *Om temător de Dumnezeu*. Corneliu era un om cu religia în cultul împăratului, adorând diferite zeități romane. Și totuși în inima sa și-a făcut loc din ce în ce mai mult credința și teama de un Dumnezeu pe care nu-L cunoștea. El era păgân cu credință în Dumnezeu, iar azi sunt mulți creștini, cari îl tăgăduesc, și nu cred în El. Ce deosebire! Dar mai mult decât atât, ni se mai spune că, el era cucernic și temător de Dumnezeu împreună *toată casa lui*. Copii au ascultat de sfatul și învățătura lui. Sigar el și a spus convingerile și credința sa în casă și ceilalți l-au ascultat și urmat. Ce exemplu! Nu ascundeți credința voastră, ci împărtășiți-o celor din casa voastră.

2. *Făcea milostenii*. Aici se vede lucrarea credinței. Inima i s'a schimbat a devenit plin de milă, el omul aspru, sutașul roman care inspira frică împreună teamă. E interesant însă că, inima celui credincios se umple de dragostea de aproape, gata a-l ajuta și sprijini. Și e așa de frumos să-l vezi pe Samariteanul milostiv, îngrijind pe cel căzut. Tinerilor, nu treceți pe lângă cel nenorocit sau lovit de vieță, ci ajutați-l; vizitați pe bolnavi, sămănați-le prin cuvintele voastre speranțe noi, îmbărbătați pe cei desădăjduți, mângăiați pe cei întristați. Fiți altruști. Puneți-vă în slujba altora, ca unii pe alții ajutându-ne, să aducem cerul pe pământ.

3. *Om rugativ*. În rugăciune a găsit se vede ușurare și apropiere cu sufletul de Dumnezeu. „Se ruga totdeauna”. Creștinul trebuie să se roage încetinu. Oriunde s'ar găsi, acasă, în birou, fabrică, pe câmp, la lucru, pe drum, etc., el trebuie să se roage. Prin rugăciune capătă putere și sufletul cald al

evlaviei. Toată ființa credinciosului în rugăciune e dusă în cer, făcută una cu Tatăl. Cine se roagă are har.

Duminecă, 27 Octombrie 1940.

Inceputul bun

Matei 7:24—28.

E interesantă această ilustrație a Domnului Isus pentru că ea arată că trăinicia stă în început, în temelie. Ambele case erau deopotrivă. Frumoașe amândouă, mari amândouă, dar nu trainice amândouă. La revărsatul apelor s'a descoperit că, una nu avea fundamentul tare și a căzut. Inceputul rău a dus la un sfârșit rău. Deci tinerilor, atențiune. Aveți grijă cum vă clădiți viitorul și viața.

1. *Un început bun e colaborarea cu Dumnezeu.* Nu încerca să creiezi tu pânza vieții tale, nu-ți îndrepta tu drumurile, ci ia-L pe Dumnezeu cu tine. O viață începută cu Dumnezeu e cea mai trainică clădire. Stânca veacurilor poate pune la temelie a veștilor noastre pietri nepieritoare, pe cari oricât de mari ar fi valurile, șuvoaiele și vânturile, nu vor fi în stare să le doboare. Ziua bună se cunoaște de dimineață, spune proverbul, și viața mare se cunoaște din tinerețe. Deci tineri luați la urzirea vieții voastre, a carierei voastre, pe Dumnezeu.

2. *Un început bun e munca fără preget.* În rândurile tineretului creștin nu au loc leneșii, și trântorii trupești sau sufletești. Un mântuit trebuie să fie harnic în cele pământești și în cele sufletești. Un tânăr muncitor va fi un om mare. Lenea e mreața păcatului, e omorirea spiritului și personalității.

3. *Un început bun e unirea cu credincioșii Domnului.* Să nu fie dușmănie, ură sau vrajbă, ci smulgeți buruienile păcatului din inimile voastre, uniți-vă și veți avea putere de biruință. Nu permiteți păcatului să-și sarnene în sufletul vostru curat învidia, vorbirea de rău, clevetirea, etc., cari

vor putea despărți și împărți. Fiți uniți lângă Hristos. Purtați sarcinile celui mai slab, sprijiniți pe cel mai fără putere.

Aceste sunt trei pietre bune la temelie a unei vieți: tovarășia cu Dumnezeu, munca și unirea.

Duminecă, 3 Noemvrie 1940.

Ispita

Luca 4:1—13.

Textul ne arată ispitirile lui Isus. Și sigur dacă pe El L-a ispitit, creștinul are și el de trecut prin multe și mari ispiti. Deaceea a spus Isus, să fim trezi, să veghem.

1. *Ispita e încercarea de a ne face să cădem.* De multe ori, și mai ales un tânăr are în față ispiti dulci și amăgitoare. I se întinde înainte tava cu toate plăcerile și patimile vieții. Iar păcatul o face pe generosul și darnicul, oferind tineretului creștin aceste. Fiți atenți la ispită. Prin amăgirea gustului dulce vă strecoară în suflete amarul căderii, al muștrării de conștiință de mai târziu. Pentru o clipă păcătoasă nu vă pierdeți sufletul, ci refuzați ce vă întinde mâna celui rău.

2. *Ispita nu trebuie acceptată.* Cu păcatul nu e bine să stai de vorbă sau de discuție, nu trebuie pus la încercare sau probă. Cine face aceasta, va cădea cu siguranță. El e ca ariciul din fabulă. Se spune că, într-o zi ariciul s'a dus la iepure și l-a rugat să-l primească și pe el să stea măcar la gura gropii sale. Iepurele mai milos l-a primit să stea afară lângă groapa sa. Dar zi după zi, ariciul a intrat mai mult în groapă, până iepurele gonit de spnii ariciului, a trebuit să fugă el. Cine primește, dând o cât de mică părticică păcatului din inima sa, e cu timpul un căzut și pierdut.

3. *Ispita poate fi învinsă printr-o viață creștină, trăită aproape de Dumnezeu.* Cum putem birui ispita? — ne întrebăm noi. Pe genunchi, și cu

Evangelhia. Așa a învins-o Isus. E greu să înfrunți ispita pentrucă noi suntem fire pământească, deci avem închinare spre ea. Dar dacă te ispitește băutura, sticla plină, ia și citește Biblia sau roagă-te; dacă te ispitește un câștig mârșav, o înșelăciune, să minți sau să furi, ori alte păcate, adule la Isus și El te va ajuta să te ridici deasupra ispitelor.

Duminecă, 10 Noemvrie 1940.

Casa de dincolo de mormânt

Apoc. 21:1—8.

Prin moarte, sufletul nostru ajunge în lumea veșniciei. Al celor credincioși în Domnul Isus se îndreaptă după desbrăcarea acestui corp pământesc spre casa, spre locul pregătit de Isus. Cerul sau raiul e casa de dincolo de mormânt.

1. *Cerul e locul fericirii.* Durerea s'a dus, lacrăma s'a șters, rănilor s'au vindecat. Fericirea atât de mult căutată pe pământ e găsită în cer. Acolo vom avea o fericire fără de sfârșit. Sufletele noastre se vor adăpa cu ea și îmbrăca în haina ei. E fericire pentrucă păcatul nu are loc, nedreptatea nu poate intra și răul nu se poate cuibări. Credincioșii uniți într'o familie cerească, vor cânta melodii și imnuri de bucurie. Valea umbrei morții e trecută, paharul amărăciunilor golit și pata nelegiuirii ștearsă. Fericire și bucurie.

2. *Cerul e locul unde toată veșnicia vom fi cu Dumnezeu.* „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii”, striga glasul. Noi vom locui acolo cu El. Aici sufletele noastre însetează după El, ca un cerb după izvoarele de apă. Il căutăm, îl cerem prezența. Acolo El va fi cu noi pentru totdeauna. Il vom vedea chipul și slava. El ne va inspira bucuria nepricepută de noi aici pe pământ.

3. *Cerul e locul unde am scăpat de păcat.* Aici obosim adesea în lupta cu păcatul. Ne ferim, îl ocolim și de

multe ori reușește să ne stropescă cu noroi haina curată a mântuirii noastre. Acolo însă, am scăpat de el. Partea celor păcătoși (v. 8.) e în altă parte și nu în cer. Ce ușurare! Aici trebuie să privim adesea păcate multe și mari, acolo scăpăm de ele. Ce bucurie, că nu mai e pericolul cu noi în cer! Acolo vor fi numai acei, cari au adus păcatele lor la crucea lui Isus și au căpătat prin El iertarea.

Duminecă, 17 Noemvrie 1940.

Influența creștină

Matei 5:13—16.

Noi nu trebuie să uităm niciodată că ochii tuturor sunt îndreptați spre noi. Tinerii din lume se uită la tinerii credincioși. Și mare rău fac unii, că se întovărășesc cu cei răi, fac prietenii cu unii stricați. Menirea noastră e să răspândim lumină, să influențăm pe alții spre o viață mai bună și nu ca noi să cădem.

1. *Credinciosul trebuie să influențeze pe cei din jurul lui.* El trebuie să le dea lumina, să trăiască o viață, care să producă admirație și să facă pe cei din jurul lui să slăvească pe Dumnezeu. Viața sa să fie ca un cărbune aprins, să încălzească pe cei de lângă el. Să fie un soare care să desmorțeaască și să readucă la viață evlavia și credincioșia celor ce-l înconjoară. El trebuie să conducă la Dumnezeu pe semenii săi. Din el să pornească o putere, care să cucerească glasul lui să fie auzit și vorba respectată. Traiul lui să fie un grai către alți.

2. *Credinciosul să aibă influență în fața lui Dumnezeu.* Isus spune, că suntem sarea pământului. Și printre alte explicații ale acestor cuvinte e și acel de conservare. Adică sarea are puterea de a păstra de stricăciune. Tot așa credinciosul trebuie să aibă în el o astfel de putere. Să fie o conservare, o păstrare a altora. Dacă în Sodomă s'ar fi găsit cei zeci credincioși,

nu ar fi fost pustiită. Noe a fost o păstrare a neamului omenesc. Au avut influență și în cer.

3. *Credinciosul să aibă influență în biserică.* Rugăciunea lui, sfaturile lui, cântarea lui, și toate faptele lui să fie un imbold pentru frații săi. Fiecare tânăr să caute să aibe o cât mai mare influență asupra societății tineretului. Să ne inspirăm unii pe alții spre mai mare sfințenie, înflăcărare și activitate. Orice însărcinare și în biserică, oricât de mică ar fi caută să ai influență în ea. O poți avea printr'o evlavie adâncă, atitudine creștină și ținută demnă. Caută să fi cum a fost Isus.

Duminecă, 24 Noemvrie 1940.

Iona

Iona 1:1—17.

De multe ori glasul Domnului vorbește oamenilor Săi să facă unele lucruri, iar ei fug dela datorie. Unul din aceștia a fost Iona. În cetatea Ninive păcatul e ajuns la culme și ei nu știau. Dumnezeu vrea să-i readucă la calea pocăinții. Și pentru aceasta îl trimite pe Iona, iar el fuge. Printr'o adevărată minune e readus, convins să meargă și cetatea se pocăiește.

1. *Iona prooroc neascultător.* Știa că Domnul a vorbit, că era nevoie să meargă, că păcătosului trebuie arătată calea de îndreptare și totuși a luat corabia cu drumul spre Tarșis în Spania. Mai bine voia să înceapă o aventură decât să fie umilul copil ascultător al Domnului. Dar neascultarea i-a fost pedepsită. Drumul printre valuri a devenit pericol de moarte. Natura gonea pe fugarul dela datorie. Și acest lucru se repetă cu mulți din noi. Suntem conștienți de unele lucruri, că trebuie să le facem și totuși nu le facem, iar când simțim o pedeapsă, ne întrebăm de ce a venit?

2. *Iona, proorocul egoist.* Din mărturisirea lui de mai târziu se cunoaște,

că a fost egoist. El ar fi vrut ca cei din Ninive să fie pierduți. Acelaș lucru se întâmpla câteodată cu noi. Nu spunem unora despre Isus, nu, că nu am putea sau alte piedici, ci nu am vrea să se mântuie. Păcatul acesta l-a comis întreg poporul evreesc. Erau niște egoiști religioși. Nu vroiau să se vadă și să creadă că și alții pot fi oameni lui Dumnezeu. Au vrut să monopolizeze mântuirea.

3. *Iona proorocul cu vederi scurte.* El credea că, dacă a ajuns în Spania la Tars, a scăpat de mâna, de sub ochii și glasul Domnului. El avea gândul că Dumnezeu nu vede decât în răsărit până la mare. Ce bine ne asemănăm și noi uneori cu el! Credeam, că Dumnezeu vede numai unele lucruri și pe altele nu; că într'un loc poți face un lucru, iar în altul nu. Micșorăm Atotputinicia lui Dumnezeu, ca să putem să ne facem noi plăcerile noastre.

Duminecă, 1 Decembrie 1940.

Vameșul și fariseul

Luca 18:9—14.

Și pe vremea Domnului Isus ca și pe vremea noastră, mulți cred că rugăciunea depinde de felul poziției în care ne rugăm, de vocea cum o spunem, de locul unde ne rugăm, etc. Isus dă atunci pilda aceasta. Amândoi au fost în acelaș loc, la aceea ară, și totuși unul fost ascultat, iar altul nu.

1. *Deosebirea de atitudine.* Fariseul vine mândru cu o listă întreagă de fapte de ale sale, lăudăros, informativ și pretențios. Vameșul însă vine umilit, conștient de păcătoșenia sa, rugativ, cu pocăință, și se aruncă în mâna Tatălui. Deci faptele noastre nu pot aduce după ele o ascultare, atunci, când noi ne urecăm în căruța mândriei, și când ele sunt un prilej de laudă. La rugăciune să avem o atitudine de reverență, și să nu scăpăm din vedere că, ne aflăm în prezența lui Dumnezeu.

2. *Deosebirea de rugăciune.* Fariseul nu s'a rugat. Ceace a făcut el, a fost o laudă de sine, o informare a lui Dumnezeu. Parcă El nu a știut de post, zeciuială, etc., de cinstea și reputația sa. Nu a cerut nimic, nu a adus nici o slavă Domnului. Pe când vameșul nu se laudă cu nimic, ei cere îndurare, se recunoaște că e păcătos și în nevoie, știe că Dumnezeu poate să-i dea și e mare.

3. *Deosebire de rezultate.* Unul a fost ascultat, iar celalalt nu. Unul s'a întors acasă îndreptat, cu mângâiere în suflet, cu sarcina luată, iar altul tot cum a venit sau poate mai agitat și încărcat. Deci rezultatele nu depind de nimic, decât de inima și lăuntru nostru.

Duminecă, 8 Decembrie 1940.

Învierea morților

I. Cor. 15:35—58.

Una din cele mai grele, dar foarte glorioasă învățătură creștină e învierea morților. Pentru mulți ea e de neconceput, e o sperietoare, o nebunie. Noi creștini credem în învierea morților.

1. *Cauzele pentru cari credem în înviere.* Sunt multe, dar să luăm câteva. a) Pentru că Isus a înviat din morți și El e pârghia celor adormiți și cel dintâi rîd al învierii. b) Pentru că ceace noi semănăm moare și apoi înviează. c) Pentru că trebuie ca binele și răul să fie răsplătit sau pedepsit, deci o judecată, iar la ea trebuie să fie toți oamenii cari au trăit. d) Pentru că să poată apoi cei mântuiți să moștenească cerul pregătit lor. e) Pentru că Isus a predicat învierea. f) Pentru că Isus are puterea de a învia din morți, putere arătată în timpul cât a trăit pe pământ. g) Pentru că puterea morții e înfrântă.

2. *Cum va fi învierea?* Natural, nimeni nu poate fixa exact tabloul învierii. Biblia ne spune însă, că la su-

netul trâmbeței, mormintele se vor deschide și cei morți vor învia. Corpul pe care îl vor avea morții înviați, va da neputrezire, de slavă, de putere, duhovnicesc, ceresc, cu alte cuvinte din cenușa mormântului va răsări vieața într'un timp nou pentru veșnicie.

3. *Când va fi învierea morților?* Nici aici nu se poate fixa data. Când va începe să sune trâmbeța ne spune Pavel. Atât. Dar, dacă pentru noi cei muritori e mult, pentru Cel ce a creat totul, o mie de ani e ca o zi. E o rătăcire să se fixeze data la lucrurile, pe cari Biblia nu le dă dată. Însă învierea morților e strâns legată de venirea lui Isus.

Duminecă, 15 Decembrie 1940.

Proorocul Daniel

Daniel 6:1—2; 10—22.

Frumusețea unei personalități e caracterul ei. Daniel crescut pentru slujba împăratului e în fața celei mai mari probleme din viață, să-și calce conștiința. Nu a făcut-o și pentru aceasta a fost aruncat în groapa cu lei, de unde a scăpat prin minune.

1. *Daniel, omul convingător.* Ceace ce știa nu putea fi scos nici cu prețul victii sale. Avea convingerea că, e păcat să se închine și roage altuia, decât adevăratului Dumnezeu, și nu s'a abătut dela această convingere. Astfel și-a păstrat conștiința curată și a rămas neîntinat și plăcut lui Dumnezeu. Tineri păziți-vă convingerile, nu le aruncați, ele vă vor îngrădi cu zid de apărare conștiința voastră. Convingerea odată dobândită să-ți fie o lumină pe drum, o busolă călăuzitoare.

2. *El era omul rugăciunii.* În mijlocul dușmanilor cu judecata făcută, suspectat, el nu se oprește de a se ruga, nu face nici măcar vreun compromis. A mers pe drumul rugăciunii înainte, orice s'ar întâmpla. A tinut mai mult la părtășia cu Dumnezeu

chiar decât la viața sa. În camera sa, cu ferestrele deschise el își stămpără sufletul se răcorește și prinde noi puteri. Viața sa era în mâna lui Dumnezeu, și el vine pe genunchi înaintea Sa cu rugăciune. S'a încredințat în mâna Sa și a fost gata pentru orice.

3. *El a fost omul gata pentru sacrificiu.* Când a auzit de condamnarea sa, nu s'a schimbat în hotărîrea luată. Nu a cedat nimic din credința și din închinăciunea sa. A coborît cu fruntea senină, gata pentru moarte, groapa cu lei. Tineretul de azi trebuie să aibă o astfel de tărie a credinței. Ea să-i transforme și să-i facă mai tari, mai nebiruiți, să alungă teama și frica. Credința otește personalitatea. Ea îi dă frumusețea și măreție.

Duminecă, 22 Decembrie 1940.

Prigonirea creștinilor

Evrei 11:33—40.

Asupra credincioșilor lui Isus s'au abătut în decursul veacurilor cele mai nemiloase, crude și amare prigoani. Bieții creștini au fost fugariți tuturor drumurilor, oaspeții tuturor închisorilor și beciurilor. Tot ce a putut născoci mintea omenească a prigonitorilor, a fost deslănțuit asupra creștinilor.

1. *Prigonirea a fost curul creștinilor.* În focul de rug, în văcoarea închisorilor, în fața morții și a chinurilor a fost ales grâul din pleavă. Cei rămași au fost adevărații credincioși ai lui Isus. Aceia au fost creștinii. Mulți însă, au părăsit credința, au ascuns dragostea de Isus, au trădat cauza Evangheliei, ca în schimb să fie lăsați liberi. E greu pentru noi cei de acum să înțelegem întocmai cât a fost de greu pentru ei să păsească în flacăra focului, să aplece capul la fereastră, să sară în colții fiarelor sălbatece.

2. *Prigonirea a născut martirii.* Cei ce au murit, au devenit norul de mar-

tiri. Și ei sunt milioane și milioane. O mulțime, care nu poate fi numărată. Ei, spune Ap. Ioan în Apocalipsa 6:9, sunt în cer, în fața Tronului, lângă Dumnezeu. Au suferit, au jăduit, au murit, în cele mai groaznice cămuri, înfășurați în manșii de sânge, acoperiți de furia dușmanilor. Sunt în cer, și vor fi incununați cu slavă și cunună biruinții. Gloria va fi partea lor, răsplata meritul lor.

3. *Prigonirea n'a putut stinge creștinismul.* Au fost mari prigoanele, dar neputincioase. Nu au ajuns scopul dorit de cei ce le-au pus la cale. A fost zadarnic vărsat atâta sânge, căci *sângele martirilor a devenit sământa creștinismului.* „Cu cât sunt mai tare prigoniti, cu atât se înmulțesc mai mult”, — a spus un guvernator într'un raport al său. Au murit prigonitorii, s'au stins mișcările lor, dar creștinismul e în floare, merge înainte. Va trece pământul, va trece totul, se va întuneca soarele, dar credința în Domnul Isus va dăinui.

Duminecă, 29 Decembrie 1940.

Ce ceri dela Dumnezeu?

„Cere ce vrei să-ți dau?”

Prin viziunea aceasta, ni se descoper două lucruri de mare importanță. Întâiu, că Dumnezeu dă voie liberă omului să ceară ce dorește; iar al doilea, că Dumnezeu apreciază foarte mult și e gata să răspundă numai decât la cererile noastre înțelepte.

Libertatea aceasta de a cere ce dorești, descoperă ceea ce oamenii au în inimă. Ascultând cu atenție rugăciunile celor din jurul nostru, și studiind chiar și pe ale noastre proprii, vom observa câteva lucruri interesante.

1. *Sunt unii oameni care n'au nimic de cerut.* Ei sunt bogăți, înțelepți, etc. Lor nu le lipsește nimic. Au de toate. Aceștia toți, sunt membrii în biserica din Laodicea (Apoc. 3:17). Diavolul

le-a orbit ochii ca să nu vadă ticăloșia, nenorocirea, sărăcia, orbia și goliciunea lor. Acestora nu le putem recomanda ceva mai bun, decât să urmeze prescripțiunile Marelui Medic Isus, care se află scrise în Apocalipsa 3:18.

2. *Sunt alții apoi, cari n'au nimic de mărturisit.* În rugăciunile lor nu vei auzi: „Și ne iartă nouă păcatele noastre...” Ei sunt drepti, sfinți, neprihăniți. Ei n'au păcătuit, n'au greșit, n'au nevoie de iertare. Ei nu trebuie să se pocăiască. Acestora Domnul Isus le spune „Farisei fățarnici”. Un alt nume mai potrivit ca acesta nici nu li se poate da. Pentrucă, dacă în ei ar exista numai un dram de sinceritate, dacă s'ar cobori numai o clipă în inimile lor, ei ar trebui să

strige desperați: „Oh Dumnezeu, ai milă de mine păcătosul”.

3. *Sunt alții, care cer lucruri pământești.* Lumea e plină de acest fel de rugativi. De multe ori ei se ivesc și prin biserici. De dimineața până seara îi auzi mereu oftând: ah, dacă aș avea... Dacă aș avea casa aceea sau pământul acela, dacă aș avea bani ca acela sau celălalt, ce n'aș face...! Iar rugăciunile lor sunt îmbibate cu astfel de dorințe. „Doamne dă-mi ceea sau cealaltă”, sunt cuvintele călăuzitoare în rugăciunile lor. Acești oameni sunt adevărați cersetori, cărora le trebuie totul dela Dumnezeu, numai pe El nu. Iacob, vorbind despre acești oameni, spune că ei cer, dar nu primesc, pentrucă cer rău, cu gând să risipească în plăcerile lor trupești.

LECTIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Infocmte de Earl Truța

El a făcut — dar tu?

Lectiunea pentru luna cîmpletie

1. Isus a iubit pe dușmanii Săi și S'a rugat pentru ei.

Faci și tu la fel?

Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Luca 23:31.

2. El s'a bucurat, cu toate că nici nu avea unde să-și plece capul.

Dar tu?

Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n'are unde-și odihni capul”. Matei 8:20.

3. El s'a dus între cei săraci și umili, să-i aducă la Dumnezeu.

Faci și tu la fel?

„De acolo, Isus a mers mai departe, și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: „Vino după Mine”. Omul acela s'a sculat și a mers după El”.

„Pe când ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de va-

meși și păcătoși, și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui”.

4. El s'a lipsit pe Sine însuși de orice confort sau posibilitatea unei vieți ușoare, pentruca alții să găsească odihnă în sufletele lor tulburate.

Faci și tu la fel?

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Matei 11:28.

5. El s'a bucurat când toți L-au părăsit și au fugit. Dar tu, cum faci?

„Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit”. Matei 26:56.

6. Când Isus a întălnit pe cineva, i-a vorbit despre lucrurile eterne. Faci și tu la fel?

„Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau! tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apa vie”. Ioan 4:10.

7. Acel care a zis: „Oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor,

pe care-l vor fi rostit", au intrat în vorbiri nebune sau nefolositoare. Matei 12:36. Dar tu?

„Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, cari nu sunt cuviincioase; ci mai de grabă cuvinte de mulțumire”. Efeseni 5:4.

8. Isus a zis: „Rugați-vă ca să nu cădeți în ispită”, și El S'a rugat mult, de multe ori, nopți întregi. Faci și tu la fel?

„Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli”. 1 Timotei 2:8.

9. Isus a fost așa de mult predat în rugăciune pentru o lume pierdută, încât S'a rugat „fiind în agonie”. Te rogi și tu la fel?

„A ajuns într'un chin de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte: și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, cari cădeau pe pământ”. Luca 9:26.

„Căci oricine de se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul Omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri”. Luca 9:26.

Intrebări pentru cercetare de sine

Ecclesinnea pentru luna Noembrie

În anul 1938, surorile baptiste din America, au serbat aniversarea a 50 de ani dela organizarea lor. În luna Mai, delegatele din 18 sate, s'au adunat pentru această serbare, în Richmond, Virginia, unde, în 1888 s'a organizat Uniunea Femeilor.

Chiar din toamnă s'au început pregătirile pentru ocazia aceea mare din Mai și pentru lucrul de peste tot anul. Dorința conducătoarelor e ca, sutele de mii de surori să crească în viața lor spirituală. Ele sunt rugate să urmeze sfatul lui Pavel,

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă

sunteți în credință”. II Corinteni 13:5.

Sora James, care prin darul surorilor, ne-a dat Școala Noastră de Fete din București, a pregătit o serie de întrebări, cari ne vor ajuta la această încercare de sine. Să ne unim cu ele!

Credința personală și dezvoltarea

1. Când mă gândesc la perfecțiunea lui Isus, simțesc eu că sunt păcătoasă și că am nevoie de iertare și ajutor? I. Petru 2:22.

2. Am eu o bucurie mereu crescândă și o continuă încredere în El ca Mântuitor? Ioan 15:11. II Timotei 1:12.

3. M'am predat Lui într'adevăr, ca Domnului vieții mele? Luca 6:46—49.

4. Sunt eu stăruitoare în obiceiul legăturii regulate cu Dumnezeu? Isaia 40:31.

a) Citesc eu cu înțelegere cuvântul Lui, zilnic? Faptele 17:11.

b) Am eu timp pentru rugăciunea personală, pe care să-l petrec singură cu El, zilnic? Luca 18:1; Matei 6:5—6.

5. Mă ajută pe mine religia mea:

a) să înțeleg bine valoarea adevărată a vieții? Isaia 55:8—9.

b) să am curaj să înfrunt problemele vieții creștine? I Petru 3:13—17.

c) să stau în contra ispitei? Efeseni 6:10—18.

6. Citesc eu viața lui Isus, încât pot să judec care ar fi atitudinea Lui față de toate împrejurările? I Corinteni 2:14—16.

7. Simțesc eu mereu mai mult nevoile altora? Marcu 6:32—37.

8. Sunt eu convinsă că Isus e în stare, și numai El, să vindece bolile lumii acesteia? Matei 11:2—6.

9. Cred eu în biruința finală a Evangheliei lui Isus? Filipeni 2:9—11.

10. Ce dovadă există în viața mea că El locuiește în mine și eu în El? Ioan 15:4—5.

Credința mea în legătură cu alții

1. Mă trimite credința mea să servesc cu bucurie și putere? II Tesalonițeni 1:11—12

2. Spiritul lui Hristos mă face să servesc cu iubire pe alții? Matei 20:25—28.

Sunt eu:

a) răbdătoare și bucuroasă să servesc pe cei săraci, pe cei bătrâni și pe cei nenorociți? Matei 25:35—36.

b) lipsită de prejudecăți în ce privește clasele sociale, națiunile și rasele? Faptele 10:27—28.

c) lipsită de invidie și gelozie? I Corinteni 13:4—5.

d) răbdătoare când sunt criticată? Efeseni 4:31—32. Proverbele 15:1.

3. Sunt eu îngrijorată adânc de acei, cari nu-L cunosc pe Hristos, — cei îndepărtați — cei de aproape? Ioan 4:35—36. Matei 9:33.

a) Ce influență am eu în a aduce pe alții la Hristos? 1 Corinteni 11:1.

b) Incerc eu în mod personal să aduc pe alții la Isus? Dacă nu, de ce nu? Psalm 51:12—13. Daniel 12:3.

4. Ajut eu tineretul prin învățură și exemplu, să-și zidească caracterul creștin?

a) ajut eu acasă? la adunare? în comună? Deuteronom 6:7—9.

b) am eu oră de rugăciune în familie? 2 Timotei 1:5; 2 Timotei 3:14—15.

5. Caut eu să întrebuintez fiecare legătură cu alții, pentru Hristos, printr-o viață curată și prin vorbirea mea? Evrei 6:1—12. Proverbele 25:11.

*Credincioșia mea**1 — Ca membră în biserică*

1. Ce se poate zice de sinceritatea și viața mea, ca membră? Apocalipsa 3:15—16.

2. Ce contribuție fac eu la viața bisericii?

a) mă rog eu în mod special pentru ea, pentru păstor, pentru comitet? Coloseni 4:12—13.

b) mă duc eu regulat la serviciul divin? Psalm 26:8.

c) Incurajez pe alții să ia parte la el? Evrei 10:25.

d) Ce eforturi fac eu să aduc membri noi și să aduc înapoi pe cei ce nu lucrează? Mica 4:2.

e) Contribuie eu la unitatea și fericirea mutuală a membrilor? Filimon 20.

f) Darurile mele materiale sunt o expresie a devotării mele față de Hristos? Marcu 12:41—42.

3. Știu eu ce procent dau în lucrul Domnului din venitul meu? Studiat-am chestiunea zecuieli cu o minte deschisă și cu o dorință mare de a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu? Ioan 6:17—18.

4. Dau eu primul loc lui Hristos și bisericii Sale, în viața mea? Matei 6:33.

5. Sunt eu informată despre lucrul Impărăției Sale? Citesc eu literatura creștină? 1 Timotei 4:13.

6. Am contribuit eu la misiunea care se face în alte părți ale țării? În străinătate? Matei 28:19—20.

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. Corinteni 3:9.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie rușine”. 2 Timotei 2:15.

Avraam ca exemplu*lecțiunea pentru luna Decembrie*

Personalitatea include inteligență, caracter, temperament și experiență. În toate acestea David și Iosif și alți câțiva, ne sunt foarte bine cunoscuți. Personalitatea lui Avraam este pictată în modul cel mai simplu, numai în câteva linii izbitoare — fiecare trăsătură însă, e un exemplu pentru noi.

1. *Credință*. Pentru Iudei el este „Părintele Avraam”, pentru mahomedani, „Părintele celui Credincios”. Și unii și alții, țin la el ca la posesiunea lor specială. Dar Pavel, în epis-

tolele către Romani și Galateni, dovește, că, „acei cari sunt în credință, sunt fii lui Avraam”, acel minunat Avraam, care „s'a încrezut în Dumnezeu, și aceasta i s'a socotit ca neprihănire” care, „a nădăjduit împotriva oricărei nădejdi”. „El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu”. Și o astfel de credință este o binecuvântare pentru noi, cei cari credem în Isus. Unii, câteodată, cred că Pavel se contrazice cu Iacob, cu privire la credința lui Avraam, dar aceasta nu e adevărat. Iacob spune, că credința se va exprima prin ascultare. Pavel pune în contrast credința cu ritualismul în sine însuși. Canon Liddon zice: „Dă credinței tale prilejul, să crească... Dacă un om are convingere serioasă, el va face încercări cari vor încerca tăria credinței sale: și aceste încercări, aducând mai multă putere, vor adânci și lărgi convingerea lui... Noi vom învăța lecțiunile eternității chiar în aceste ore ale timpului”. Astfel Avraam a văzut țara promisă.

2. *Altarul familiar al lui Avraam.* Adam și Eva și Noe deja au dat exemplul. Avraam a fost numit: „Pionerul cel mare”. Unii dintre noi au părăsit acest obicei, dacă, cândva l-au avut. Nu așa a făcut Avraam. Marele misionar în Africa, Dan Crawford, ne povestește o istorioară fermecătoare, despre prima oră de rugăciune din junglă (pădure), pe care a avut-o cu tânăra lui mireasă, imediat după ce au venit din Anglia. Ei au citit despre călătoriile lui Avraam. Repede, cu iscusința ei de femeie, ea a băgat de seamă, „privește, el s'a oboșit mai mult cu altarul său decât cu casa sa. El a așezat cortul său; el a zidit altarul său”. Poate de aceea el a putut să găzduiască așa ușor chiar pe îngeri. Ori, cine altul în Vechiul Testament, nu sa umplut de frică atunci, când a găsit că a vorbit cu un inger? Nu, însă Avraam. În instrucți-

nea lui religioasă el a fost activ. Fiii lui și urmașii lor, au înțeles deea că, există un singur Dumnezeu, că Dumnezeu este Duh, că Dumnezeu poate și chiar vorbește cu oamenii.

3. *Avraam mijlocitor.* Pe lângă altarul familiar, a fost credința în promisiunile lui Dumnezeu și ascultarea chiar până acolo, încât să jertfească pe unicul fiu Isaac. Acestea au făcut pe Avraam „prieten al lui Dumnezeu”. Unui astfel de prieten, Dumnezeu i-a descoperit distrugerea care avea să vină asupra Sodomei și Gomorei, Avraam a lăsat, cu inima largă, pe Lot să aleagă locul în care să locuiască, și, fără pricepere. Lot și-a așezat cortul său spre Sodoma. Cu siguranță au fost acolo zece credincioși, dacă ținem seamă de Lot și familia lui. Din nefericire, nu s'a putut ține seamă de ei! Nu a fost acolo obiceiul rugăciunii. Nu a fost influența morală. Avraam a suspinat pentru aceste orașe nelegiuite. Dumnezeu a fost întristat mult din pricina lor. Iată că timpul lor a venit!

4. *Amintiți-vă deasemenea că Avraam a dat zeciuială.* Odată, când el a salvat pe Lot cu trei sute de oameni instruiți ai săi, el a dat zeciuială din prada de războiul aceluia misterios Melhiseder, regele Salemului, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt.

• • •

Pentru lucrarea Scoalelor Dominicale s'au primit dela următoarele biserici până la 20 Septembrie 1940

Biserică: Prigor lei 84, București-Basarab lei 100, Sighișoara lei 200, Iașoș-Arad lei 80, Sasca-Montană-Caraș lei 100, Prin Iosif Miac lei 100, Constanța lei 35, Surdueul Mare lei 70, Viișoara-Turda lei 100, Rusca-Montană-Severin lei 30, Somoscheș lei 100, Aciuța lei 135, Fibiș lei 140, Cortelul de Sus lei 60, Tebeul Inferior lei 150.

EARL TRUȚA

Florile Primăverii

NOU**NOU**

Florile Primăverii

este cea mai nouă carte
eșită din editura noastră.

Florile Primăverii este o
carte bogată, care îmbogă-
țește pe tot cel ce o citește.

O carte pentru fete. Ea a
fost scrisă mai cu seamă pen-
tru fetele din România. Fe-
tele vor găsi în aceasta car-
te un foarte prețios îndru-
mar în viață.

O carte pentru predicatori. Ei vor găsi în ea cheia de înțele-
gere pentru multe probleme pe cari le întâmpină în Biserică, și
material pentru predicile lor.

O carte pentru tineret. Conducătorii tineretelor, toți vorbitorii
și toți membri vor afla în aceasta carte nu numai un prieten bun,
cu multe sfaturi practice pentru viață ci și material foarte fru-
mos care să îmbogățească programele tineretului în Biserică.

O carte pentru cei ce se căsătoresc. Fetele cari o vor citi vor
găsi că adevărurile scrise în această carte transformate în viață
vor putea să le dea zestrea cea mai frumoasă pe pământ. Tinerii
în pragul căsătoriei găsesc în ea ghidul spre comoară și ideal.

Da, aceasta este o carte scrisă special pentru unii dar de mare
folos și inspirație pentru toți cei ce o citesc; este **o carte nouă, cu
material bogat, cu o copertă colorată și foarte atrăgătoare, are 296
pagini și totuși se vinde numai la prețul de Lei 50.—**

Se acordă și rabat pentru toți cei ce comandă cantități mai
mari. Dela 10 bucăți rabatul este de 20% iar dela 20 bucăți în sus
rabatul este de 25%.

Se pot comanda dela **Depozitul de Literatură din Arad, Str.
Lae Barna No. 4, iar în cantități mai mari dela P. Truța, Bucu-
rești, Str. Berzei No. 29.**

EAM. TRUȚA

Florile Primăverii

NOU**NOU**

Florile Primăverii

este cea mai nouă carte
eșită din editura noastră.

Florile Primăverii este o
carte bogată, care îmbogă-
țește pe tot cel ce o citește.

O carte pentru fete. Ea a
fost scrisă mai cu seamă pen-
tru fetele din România. Fe-
tele vor găsi în aceasta car-
te un foarte prețios îndru-
mar în viață.

O carte pentru predicatori. Ei vor găsi în ea cheia de înțele-
gere pentru multe probleme pe cari le întâmpină în Biserică, și
material pentru predicile lor.

O carte pentru tineret. Conducătorii tineretelor, toți vorbitorii
și toți membri vor afla în aceasta carte nu numai un prieten bun,
cu multe sfaturi practice pentru viață ci și material foarte fru-
mos care să îmbogățească programele tineretului în Biserică.

O carte pentru cei ce se căsătoresc. Fetele cari o vor citi vor
găsi că adevărurile scrise în această carte transformate în viață
vor putea să le dea zestrea cea mai frumoasă pe pământ. Tinerii
în pragul căsătoriei găsesc în ea ghidul spre comoară și ideal.

Da, aceasta este o carte scrisă special pentru unii dar de mare
folos și inspirație pentru toți cei ce o citesc; este **o carte nouă, cu
material bogat, cu o copertă colorată și foarte atrăgătoare, are 296
pagini și totuși se vinde numai la prețul de Lei 50.**—

Se acordă și rabat pentru toți cei ce comandă cantități mai
mari. Dela 10 bucăți rabatul este de 20% iar dela 20 bucăți în sus
rabatul este de 25%.

Se pot comanda dela **Depozitul de Literatură din Arad, Str.
Lae Barna No. 4**, iar în cantități mai mari dela **P. Truța, Bucu-
rești, Str. Berzei No. 29.**

Crezul, după Biblie

Cred că — „Dumnezeu este dragoste”.

Că — „Dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”.

Că — „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibe viața vecinică”.

Că — „Dumnezeu n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”.

Că — „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu sine, neținându-le în socoteală păcatele lor”.

Că — „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”.

Că — „El suferințele noastre le-a luat asupra Lui. Prin rănilor Lui suntem tămăduiți”.

Că — „Dumnezeu a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”.

Că — „atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său”.

Că — „Dumnezeu ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos”.

Că — „în El vi se vestește iertarea păcatelor”.

Că — „oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile”.

Că — El a făcut „ispășire pentru păcatele norodului”.

Că — „avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”.

Că — Hristos „ne-a dobândit o răscumpărare vecinică”.

Că — „Fiul lui Dumnezeu m'a iubit și s'a dat pe Sine însuș pentru mine”.

Că — „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”.

Că — „acum dar nu este nici o

osândire pentru ceice sunt în Hristos Isus”.

Că — „cine crede în Fiul, are viață vecinică”.

Că — „Hristos, după ce s'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatu-

lui, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”.

Că — „dacă se desface casa pă-mântească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer dela Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este vecinică”.

CALEA SPRE CER NUMAI PRIN POCĂINȚĂ

(Urmare din pagina 1-a)

minunată poruncă care e pocăința; prima și ultima mila a lui Dumnezeu pentru tine pe acest pământ.

N'ai motiv să respingi pocăința.

Nu vei putea spune că ești mai necredincios decât Toma. Nu vei putea spune că ești mai rău decât ap. Pavel care persecuta pe primi creștini cu furie nebună înainte de pocăință — și care deveni sfânt.

Nu poți să te plângi că ai un caracter mai schimbăcios mai fațarnic mai plin

de egosim decât a apostolului Petru înainte de pocăință — dar care prin pocăință și numai prin pocăință deveni sfânt. Nu poți spune că ești cel mai bun om al timpului tău așa cum a fost sutașul Corneliu în timpul său, dar care totuși s'a pocăit și a primit îndată Duhul Sfânt. N'ai nici un motiv, trecutul tău te osândește, păcatele tale strigă răzbunare, iar sufletul tău cere iertare. Ce vei face? Vei căuta motive? Nu fă așa. Vino la sângele ce-a curs pe cruce, recunoașteți păcatul și vei fi iertat. Fă aceasta chiar acum.

MANA ZILNICĂ

(Urmare din pag. 6-a)

Sâmbătă, 12 Octombrie.

Secerișul este gata

Ioan 4:32—42.

Eu am de mâncat o mâncare... voi n'o cunoașteți. Ucenici erau încă foarte tineri în credință, ei erau copilași, ei încă n'au prins gustul mâncării sufletești. Invățătorul lor, marele eliberator, se uita la gusturile lor firești, iar ei nu încetau: „Invățătorule mănâncă”. Mâncarea pământescă satură organele pământești, iar a face voia lui Dumnezeu este cea mai minunată mâncare cerească, care îmbracă pe om cu Dumnezeu.

„Ridicați-vă ochi... holdele... gata pentru seceriș”. Era primăvara pentru holde, totuși Domnul Isus le arată că secerișul spiritual este copt, gata pentru seceră. Dacă rămâne neseccat, atunci se scutură. În inima Samaritencei era semănat că va veni Mesia, că El știe toate și că El este nădejdea lor; când a vorbit cu Samaritencea, ea a crezut și imediat a fost secerată pentru Impărăția lui Dumnezeu.

Mulțime mare așteaptă „holdel”. Domnul Isus vede Samaria întreagă gata să primească mântuirea, să fie secerată, nu mai nu-s secerători.

Datoria noastră este nu numai a semăna, dar și a seceră. Multe cazuri sunt, în care trebuie numai să seceri, totul e gata, ca în capul temnicerului din Filipi, a lui Corneliu, iar în alte cazuri trebuie să sameni și să seceri cum a fost Etiopianul. Această făcând mănânci cea mai bună mâncare mâncat din ea?

Numai trei pași până la cer

Numai trei pași? Cum asta?

— Foarte simplu:

1. Să ieși din tine însuți.
2. Să te duci la Isus.
3. Prin Isus să mergi în cer.

Isus spune: „Eu sunt ușa”. Tot El mai spune: „Veniți la Mine”. Trebuie deci să părăsești eul tău, să te unești cu Isus și să mergi în cer. Mântuirea este un lucru foarte simplu. Dumnezeu iubeste și dă, iar păcătosul crede și primește.

EROII CREDINȚEI

În capitolul din epistola către Evrei sunt înșirați o serie de eroi ai credinței. E o plăcere și o mulțumire sufletească de a studia viețile unor astfel de eroi, cari în viața lor au trăit și luptat cu mare curaj pentru Dumnezeu, ieșind birători. Viața lor a fost depusă în serviciul lui Dumnezeu, având ca țintă; adevărul, neprihănirea și consacrarea în lucrul sfânt. Pentru acest ideal ei și-au dat viețile lor, luptând cu un devotament eroic. Există și astăzi astfel de eroi. Fiecare creștin poate să fie un erou al credinței, dar cu condiția: „... Să dăm la o parte orice piedică și păcat, care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință spre ținta, care ne stă înaintea”. Evrei 12:1. Să dăm la o parte.

PĂCATELE CARI SUNT LA ORDINEA ZILEI

Predându-ne pe noi înșine lui Dumnezeu, trebuie în același timp să lepădăm tot ce ne-ar mai putea despărți de El. Lupta contra *eului personal* este cea mai mare și cea mai grea din toate luptele.

Ce e viața creștină? — Ea e lepădare de ce-i rău înfrânare și primire a tot ce e sfânt. Există obiceiuri, gânduri și vorbe, cari trebuie să le părăsim, dacă vrem să fim adevărați servi ai lui Hristos. Unele din ele nu sunt ele înșile păcat, dar ele ne împiedică în lucrarea sfântă și ne duc spre rău. Deci trebuie să le părăsim. Ori de câte ori satisfaci o poftă, ea caută să devină un obicei. De câte ori o biruiesti voința se împuternicește și câștigă o nouă bătălie. Biruința se câștigă printr-o voință întărită de Duhul Sfânt.

Pavel aseamănă lupta noastră cu jocurile grecești și romane. Cel ce lua parte în aceste lupte, era înfrânat în toate lucrurile. El se supunea unei discipline aspre. Nicio zi nu trebuia să înceteze pregătirea, ca nu cumva altul să-l întrecă. Totuși, candidații la premiile arenelor nu se plâneau de soarta lor. Ei se gândeau mai mult la răsplată. Stăpânirea corpului e ușoară, când răsplata este mare. Ei fac acest lucru pentru o cunună pieritoare, pe când noi pentru una nepieritoare.

Indoiala. De multe ori noi ne îndoim de chemarea noastră, ori nu știm că, noi suntem răspunzători față de lumea pierdută, răspunzători față de lucrul nostru. Sau poate ne îndoim, dacă Dumnezeu ne va ajuta în lupta noastră. Minunatele versete din Matei 6:25—29 ne spun lămurit: „Grija lui Dumnezeu față de noi”. Mântuitorul arată ucenicilor Săi păsările cerului, cum trăiesc libere de orice grijă, ca unele cari „nici nu seamănă, nici nu seceră și totuși Tatăl nostru se îngrijește de ele”. Mântuitorul ne întreabă: „Nu sunteți voi mai buni ca ele?” Voi, ca închinători înzestrați cu minte și cu

spirit, nu sunteți mai de preț ca și păsările cerului?

El ne mai arată florile câmpului. Cum cresc într-o bogată varietate în simplitate și frumusețe. „Priviți crinii câmpului cum cresc”. Simpla frumusețe a acestor flori naturale întrec cu mult, toată splendoarea îmbrăcămintei lui Solomon. Cea mai strălucită îmbrăcămintă, produs al iscusinței și al artei omenești, nici pe departe nu se poate compara cu grația naturală și cu radianta frumusețe a florilor create de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu, artistul suprem, unor simple flori, cari pier într-o zi, le dă culori atât de frumoase și variate, cu cât mai multă grijă va avea El de noi, cei creați după însuși chipul Său. Să nu ne îndoim, deci, de prezența și de grija Sa față de noi.

Descurajarea. În viața de creștin sunt multe descurajări. Câteodată cunoștința despre micimea noastră ne descurajează. Noi ne închipuim că, amănunțele vieții noastre neînsemnate, nu pot interesa pe un Dumnezeu atât de mare. Ori câteodată strămbătatea oamenilor ne umple de groază. Ne temem să ne ducem să vestim acolo, unde numele Lui nu se bucură de o primire bună. Ori ne este frică de greutățile pe cari le vom întâmpina. Dacă vrem să fim eroi ai credinței, toate aceste trebuie să le biruim! Un luptător într-un război nu poate birui dacă n'are curaj. Suntem chemați să luptăm prin greutăți. Religia noastră nu e numai un lucru, care trebuie studiat în rugăcuni și citire, nu e numai o viață curată și sfântă: E o luptă. Atâta vreme, cât există o minciună, a poftă, o tiranie sau o nedreptate, trebuie s'o atacăm și să luptăm să distrugem. Soldatului din războiul sfânt, căpitanul îi spune:

„Curaj, căci Eu am biruit!”

Am văzut pe Petru cum tremură înaintea unei servitoare, iar mai târziu îl vedem în fața celor cari l-au omorât pe Isus. E plin de curaj! Cu ce încredință răspunde El acuzațiilor. Iar când i-au poruncit să nu mai predice pe Isus, cu câtă bărbăție răspunde El: Judecați voi singuri, dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi, decât de Dumnezeu... Din fire el era fricos. Dar Duhul Sfânt, care S'a pogorât în plin peste el, l-a făcut erou. Cu astfel de eroism să alergăm cu stăruință. Ce alergare ne stă în fațanoastră? Nu sportul, jocurile olimpice, de care Pavel face asemanare cu „alergarea noastră”, ci lupta pentru credința noastră. Biruind păcatul, care ne înconjoară așa de lesne, birând piedicile cele mai mari, cari ne-ar împiedeca de a nu crește în plinătatea credinței noastre, spre a rămâne pițici și fără Hristos în viața noastră. De fapt

creștinii sunt foarte încercați adeseori, de-aceia trebuie să lupte din greu ca să poată ajunge la desăvârșire.

Avem un drum spinos de făcut, cu multe greutăți, ca și Domnul nostru. Nu trebuie să ne obosem, nici să ne dăm bătăi. Trebuie să înfruntăm prigonirea, batjocura, cu o iubire cuceritoare, trebuie să purtăm durerile cu mulțumire. Căci Domnul ne cere bărbăție, vitejie și curaj. Dacă prima Sa grijă este, ca noi să găsim odihnă, pace, asigurare prin sângele Lui, care ne-a mântuit, a doua grijă este ca noi să luptăm vitejește. El vrea ca să avem un devotament, care nu știe de greutăți și de piedici. Imi place să citesc și să aud de soldații lui Hristos, care nu se dau înapoi dela nimic pentru El luptând până la jertfă.

Vrem să fim în rândul celor a căror religie e nu numai pentru zile cu seară și sărbători, ci și prin furtuni. Aceasta e religia apostolică. Să mergem deci și noi pe urmele lui Hristos și a celorlalți eroi ai credinței.

Magdalena Fericean

1. Ce a spus Isus despre cei ce nu cred?
2. Cine e autorul Faptelor Apostolilor?
3. Unde a fost exilat Apostolul Ioan și s'a scris Apocalipsa?
4. Cine a botezat pe Famenul din Eteopia?
5. Cine au fost părinții lui Ioan Botezătorul?

Oameni fără chibzuială

Cei cari zic în inima lor că nu este Dumnezeu. Ps. 14:1.

Cei cari se încred în formele religioase. Luca 11:38—40.

Cei cari își clădesc casa pe nisip. Matei 7:26.

Cei cari nu sunt pregătiți pentru venirea Domnului. Matei 25:2.

Cei cari disprețuesc învățătura și mustrarea. Prov. 15:5.

Cei cari se încred în inima lor. Prov. 28:26.

Cei cari adună averi pe nedrept. Ieremia 17:11.

Cei cari adună bogății numai aici pe pământ. Luca 12:20.

Cei cari răspund bârfelilor. Prov. 10:18.

Cei grabnici la mânia. Ecl. 7:9. Prov. 14:17.

Cei zăbavnici să creadă adevărul. Luca 24:25.